

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Rumohr, Theodor Vilhelm Kjerstrup.; af
Theodor Kjerstrup Rumohr.

Titel | Title:

Selvmoderen eller Vandring gennem Maanen
og Jorden i det 33. Aarhundrede : et episk Digt

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Fabritius de Tengnagel, 1830

Fysiske størrelse | Physical extent:

139 s.

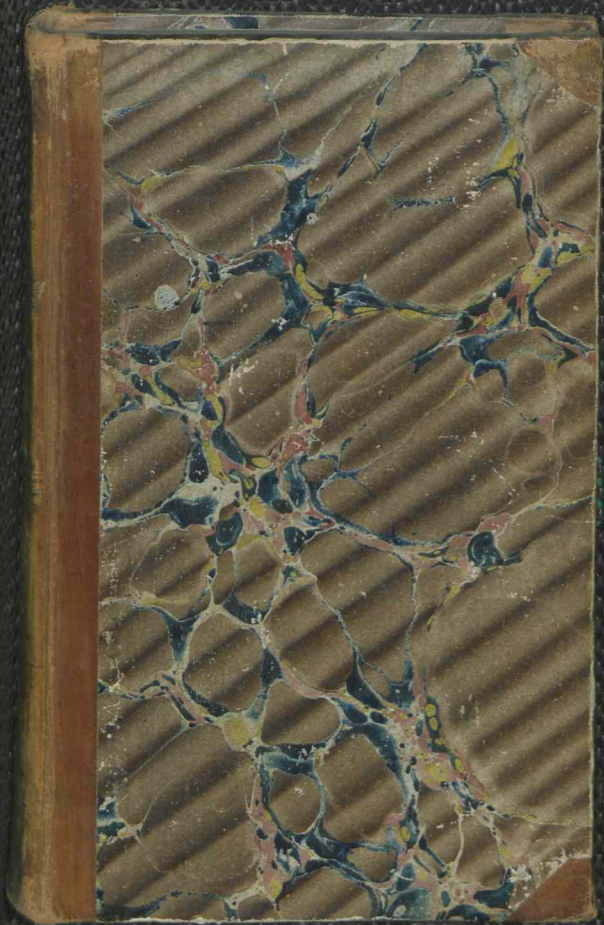
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54. - 14.

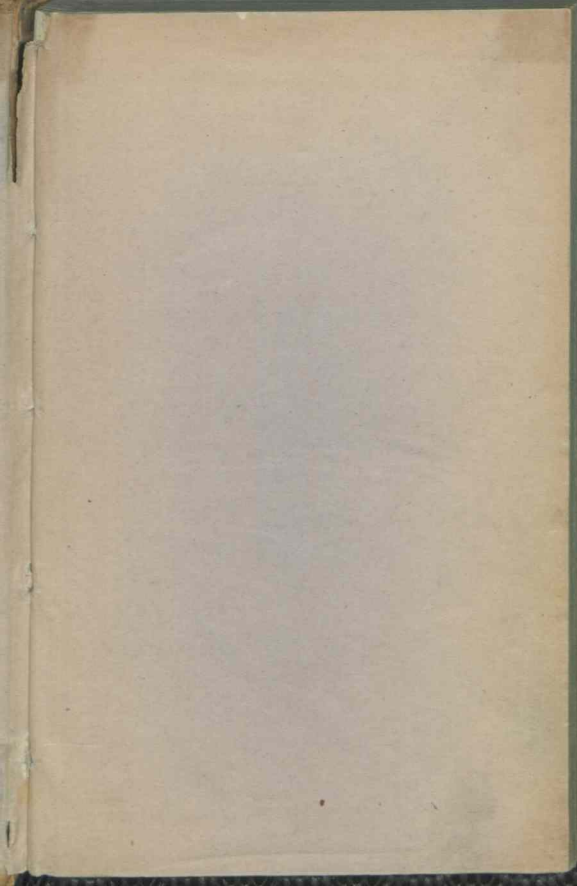
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

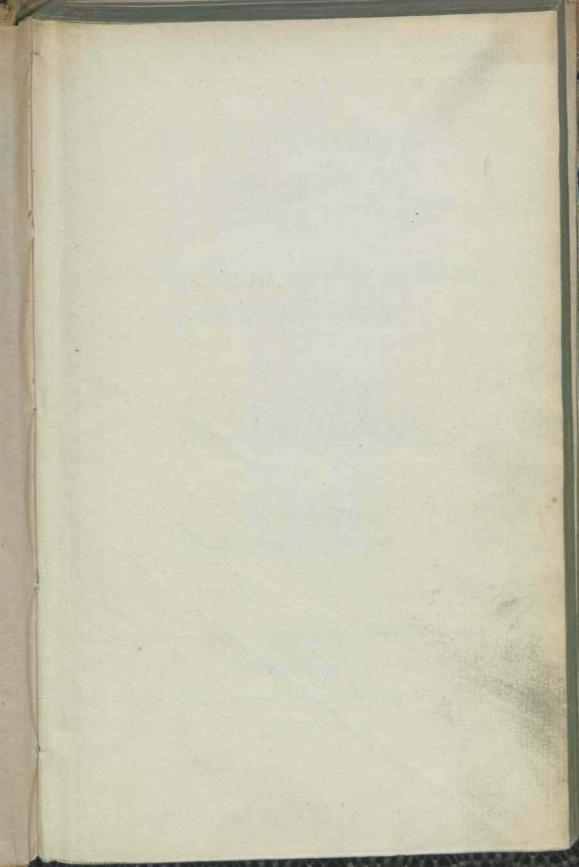
1 1 54 0 8 00350 6

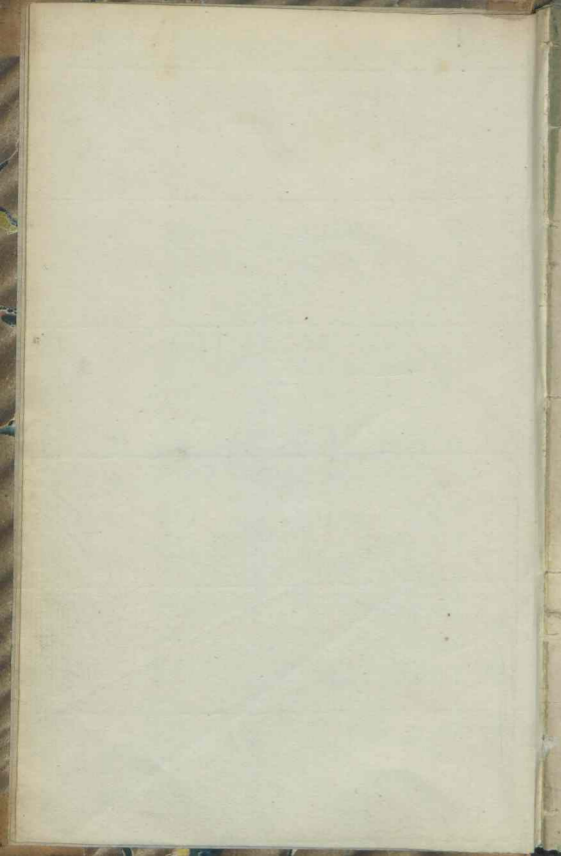
+REX

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1324 S. EASTERN AVENUE
CHICAGO, ILL. 60607

Selvorderen

eller

Vandring gennem Aaenen og Jorden
i det 33te Aarhundrede.

Et episk Digt

af

Theodor Kjerstrup Kumohr.

Kjöbenhavn.

Trykt hos og forlaat af Sabritius de Tengnagel.

1830.

STILWARTER

Handlung zwischen Johann von Götzen
und dem Kaiserlichen Hofe
am 22. August 1741

Ertheilte

Seine Kaiserliche Majestät

Ertheilte

Seine Kaiserliche Majestät

1741

Detlev Christian v. Rumohr,

min Belgjører og Fader,

helliget

med sønlig Taknemmelighed

af

Sorfatteren.

Printed and Sold by J. B. RICHARDSON, No. 10, N. York St.

and of the British Empire.

1841

with a full and complete

En Vaar jeg veed, som Kloderne ei kjende,
Som ei i Evighed kan tabe sig,
Hvor Millioner Sole Straaler sende,
Hvis Farveskær sig blander underlig.
En Dal jeg veed, hvis Blomster ere skjonne;
De sprede Bellugt rundt, som Dunster smaae,
Med Græs og Klover, fine, lysegroenne:
Saa skjøndt et Syn man ei i Verden saae.
De klare Kilder perle smukt i Sivet,
En iler snar, en anden langsomt frem;
De klare Kilder forestille Livet,
Dg deres Udspring er vort rette Hjem.
Ei Aften eller Morgen Solen skinner
I hine Egne; Lyset hersker der;
Dog Duggens Perler man paa Rosen finder,
Dg Liliens hvide Blade Nimmfrost bær.
Thi flux paa Evighedens Roser samle
Sig Verdens Glædestaarer uden Tal:
Naar vi i mørk Forrvielse da samle,

Os vinke Taarerne i Lysets Dal.
 Og naar Uskyldighedens Taarer flyde
 Opsamle Evighedens Lillier dem;
 Som Nimmfrost de de hvide Blade pryde;
 Thi ikkun hisset finde de et Hjem.
 Og smaa Cheruber med de gule Binger
 Opsamle flittig Taarerne i Haand;
 Hver Cherub glad med Taarerne sig svinger
 Til Almagts Fader, Verdens store Mand.
 Med Faderomhed han dem alle fatter,
 Hver efter sin Fortjeneste i Krands;
 Som Evighedens Edelstene skatter
 Man dem i Himmelen for deres Glands.
 Men disse Edelstene Speile ere
 For forste Eiers Gjerning, god og slet:
 Hvis Hjertet bliver reent, de Glandsen bære;
 Hver Last og Ondskab giver dem en Plet;
 Paa Guddoms-thronen sidder Alles Fader,
 Og skjælnr Last og Dyd og Uskylds Bei;
 Hver Skabning, Engel og hver Mand sig bader
 I Guddomsstraalen; de ham frygte ei.
 Og Thronen er saa skjon: slet ingen Tanke
 Kan fatte hvad, hvoraf, hvor stor den er;
 Den er ei bygt af Marmor eller Planke,
 Og ingen Gulb og Sols man paa den seer.
 Som Morgenroden — Dagens Dronning stiger
 Ved skjefrie Horizont fra Havets Skjod,
 Og Gruer og Nat og Skyer og Sorg bortviger,

Hun maler Hav og Jord og Himmel rød.
 Dg liden Spurv og Lærke, Stær og Duen
 Omflagre, quidre, floite, kurre smukt,
 Dg hver en Blomst udfolder sig i Luen;
 Naar den ei flammer, har hver Blomst sig luft.
 Saa Herrens Throne majestætisk luer,
 Saa hoi, saa vedergængende og mild;
 Ei Liv og Glæde Majestæten luer:
 Det er et saligt, majestætisk Smil.
 Dg Thronen stottes af de trende Piller;
 Det Almagt, Wiisdom og Algodhed er,
 Saa gjennemsigtige som Jordens Kilder,
 De kunne sees og mærkes sjernt og nær.
 Dg over Thronen sig en Hvalving hæver
 Af Sole, Maaner og af Stjerner's Hær,
 Dg rundt om Thronen smaa Skeruber svæver:
 Smaa dode Born, som Herren haver kjær.
 Dg til hans Høire seer man blege Sjæle,
 Uallige som Sand i Verdens Hav;
 Det ere dem, der ikke mere dvæle
 I Livets Legeme, som Herren gav.
 Nu stirre de saa ængstelig paa Krandsen,
 Hvor Klarhed Edelstenene forled;
 Men, o! hvad Under! den har atter Glandsen;
 Hver Plet er vasket af med helligt Blod!
 Dg rene, luttrede for Verdens Synder,
 Hver foler ukjendt Glæde i sin Sjæl;
 Thi Himlens Salighed kun Dyden lønner,

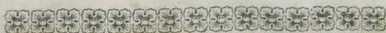
Den her forladte, uden Maal og Etjæl.
 Kun nogle Edelstene rødligt funkle,
 Selvmorderne betragte dem med Gru;
 De andre Edelstene dem fordunkle,
 Den Gjernings Rødsel rinder dem i Hu.
 Dog Herren seer paa dem med Faderøie,
 Og spørger: hvorfor gjorde I mig det?
 Til Straf I atter bære Livets Noie,
 Indtil I tværte af den røde Plet.
 Nu knæler ydmygt ned for Almagts Thronen
 En Livets Mand; og han med freidigt Mod:
 "Alfader! vinket hid af Sijernekronen,
 Jeg egenmægtig Jorderig forlod.
 Alfader! Byrden kunde jeg ei bære;
 Den var for tung, jeg var ulykkelig;
 Mig Livets Lænker vare altfor svære,
 Jeg kasted' dem og ilte hen til Dig."
 Saa taler han og bønliggen udstrækker
 Han sine Hænder mod den store Mand;
 Men kun hos Svaghed, Svaghed Meddynt vækker,
 Og ei hos ham, der veier Synd i Haand.
 "Jeg gav Dig Livet, svarer Alles Fader,
 For at Du skulde fryde Dig derved,
 Nu mod min Villie Du det forlader,
 For Høstens Tid, som grøn, umoden Sæd.
 Hvad var vel Livet og hvad var dets Glæder,
 Hvis jeg ei sendte Sorg og Graad iblandt!
 Kortsynede! Du over Armod græder,

Hvorved Du Sjæleroe og Sundhed vandt.
 Jeg med en Guddomsgniist nedsender Eder
 Til Kloderne, at gennemvandre dem;
 Vogt Gniisten vel, den Eder engang leder
 Igjen til Himlen, eders rette Hjem.
 Det store Maal Dig vinked' alt imode,
 Det Maal, som faa paa tusind Kloder fandt:
 At puste Gniisten op til Flammer røde;
 Da ved din Svaghed atter Maalet svandt,
 Nu skal Du gennem tvende Kloder vandre,
 Og prove alt med Sindighed og Klogt —
 Det Bud staaer fast, Du skal det ei forandre,
 Hav Taalmod og for Skjæbnen aldrig frygt.
 En Tid saa lang, som Kloden vel behøver
 Alt dreie sig omkring sin Ares Rand,
 I hver en Kreds, den rundt om Solen lober,
 Jeg skænker Dig guddommelig Forstand;
 Alt Du kan skue grant med Wiisdoms Die
 Hvad al Naturen virker, hvad den er;
 Det lette Dig et dobbelt Liv og Noie,
 Derved, hvorfor Du lever, ogsaa lær".
 Saa talte Herren, den Bortviste hæved
 Sig atter op, tog Byrden paa igjen;
 Og bort fra Himlens Herlighed han svæved',
 Med vaade Blik han stirred' tit derhen!
 Men de Tilbageblevne sig adspredte,
 Dpsogte Fader, Moder, Elsker, Ven,
 Kun nogle faa af dem forgjæves ledte,

Men Gjensyns Glæden tølker ingen Pen.
 Hist Elskeren som Sommerfugl i Haven
 Omfavner Pigen, der forlod ham her:
 Hun har ham, atter — glæd Jer, over Graven
 Forsamlede, I skilles aldrig meer.
 En Kriger finder Fader, Moder, Søster,
 Paa Jorden værned' han om deres Fred,
 I salig Nuus han dem til Hjertet kryster;
 Han glemmer Jorden, glemmer hvad han leed.
 En Engleskof, smaa Sluttes tidlig dode,
 Omflage Moder, som fremiser der;
 Hvor hendes Moderglæder ere søde,
 Kun den kan føle det, som Moder er. —

Udenfor Døren paa kalkede Steen sad den gamle Matrone,
Saae ned ad Veien, den støvede, brede, rit med Forventning,
Flettende Klædningsstykker til Solnen med knokkede Fingre:
Snildt af de unge Stammer hun skrællede Barken i Vaaren,
Lagde dem ned i Jorden og hented' om Som'ren dem atter;
Nu de i Hobe laae om paa Stenene, kalkede, hoide;
Thi hvor hun boede var Jorden ufrugtbar og sjælden kun
saae man
Mos spire frem mellem Klosterne, sparsomt og ikke til
Næring
For noget Mensdyr, det eneste Huusdyr man havde paa
Maanen.
Derfor var Kno, saadan heed hendes Son, alt om Morgenen
tidlig
Dragen med Hjorden langt bort til en Slette, hvor Mosset
var hyppigt
Mra, det var Moderens Navn, nu udbredte den herlige
Klædning,
Stor, til at svøbe om Skuld'ren og vilke om Brystet og
Maven;

Thi de ei brugte Bedækning til Fodderne, Arme og Hoved.
 Moderen havde besluttet at sende sin elskede Yngling,
 Der nu just fyldte det tiende Aar, og heel mandig var bleven,
 Hen til den mægtige Sno, der var Hording og Hersker paa
 Maanen;

Snildt han opbygte sit Sæde paa Lysets fortryllende Side;
 Thi han var stor i Forstand; men han havde en eneste
 Datter,

Der var for smuk til at dvæle paa Maanen; Fjøn Bø blev
 hun kaldet;

Knipst hun bortjog alle Friere fra sig, Fjont ni Aar alt
 gammel.

Kjørende ene saa tit om i Landet, hun svor kun at ægte
 Den, der med egen Fare tilfældigen reddede hende,
 Hvis hun engang, ene kjørende rundt omkring, kom i en
 Fare.

Medens nu Mra, denne kjærlige Moder, betænkte med
 Omsorg,

Ret at udsmykke sin elskede Kno, for at han med Ære
 Kunde i Morgen fremstille hos Sno sig, den Herre, ved
 Hove,

Saae hun ham komme gesvindt ned ad Weien, den
 støvede, brede,

Drivende Hjorden foran sig, der ilte at komme til Hvile.
 Moderen reiste sig, vendte med kjærligste Hilsen ham
 Nyggen;

Kno endnu kjærlig're gjengjældte Hils'nen, ved rundt sig
 at dreie;

(Saaledes hilste de) derpaa med Huien og smældende
 Pidsken
 Forte han Hjorden i Stald, der han bandt den og sukke
 Laagen.

Ind han nu treen til sin Moder i Hytten, der festlig var
 smykket:

Feiet i Flammer var Gulvet, bestroet med fineste Kalksand;
 Fire smaae Stole, der stode i Stuen, Betrækket af Barktraad;
 Og hist i Krogen en Lænestoel stod og, men underlig var den:
 Benene vare som Elfenbeen hvide og smukke at see til,
 Tilhorte engang Knos Fader, da han endnu vandrede blant
 dem;

Men da han dode, Nra skjar dem fra Kroppen, som Skit
 var og Brugten,

Afsnitted' Kjødet, polerte dem net, saa de glindsede fine;
 Skjar derpaa Armene af; dem polerte hun ogsaa, med
 Smerte,

Satte dem under sin Lænestoel fortil, men Benene bagtil;
 Og tæt ved Siden af denne stod Bordet, hvidt vasket og
 skuret;

Pladen var gjort af det fineste Træ som man havde i Landet.
 Dernæst i Stuen stod Moderens Leie, med Buer derover,
 Lagte i Kors og vel foiede sammen, paa Midten man kjendte
 Faderens Pandeskjal, hvid afpoleret, fasthæftet med Nagler.
 Moderen rykkede Bordet til Nette og fremsatte Maden:
 Kostelig duftende Frugter af Jorden, Kartofler de kaldes,
 Kogte i Melken af Nensdyr, hvis Bov hun paa Bordet
 og satte,

Banket imellem to Stene, men dog endnu blodig og fastig.
 Derpaa fremtog hun to Knive med Gasler af Faderens
 Knokler,

Veltilberedte, tilslebne, hvæsfede skarpe paa Stene;
 Bod derpaa Sonnen, den herlige Yngling, at lange til
 Fadet;

Selv hun sig satte i Stolen, paa Faderens Arme og Beene.
 Kno, der var hungrig, nu over for hende, skar lystig i
 Braden;

Tog saa imellem Kartofler af Fadet, med Skallen dem spiste;
 Moderen glædede sig over Sonnens fortreffelige Madlyst.

Men da nu Maden aldeles var opspiist, hver Knokkel var
 gnavet,

Reiste de sig fra det landlige Maaltid og ilte til Stalden,
 hvor de af Mensdyrets søulmende Dyere sugede Mælken;
 Atter tilbage til Stuen de gik saa, og Mra tog af Bordet;
 Derpaa hun satte sig ned paa sin Stoel, bod sin Son og
 at sidde,

Dg mens han ganske forbauset nu horte paa hende begjærlig,
 Talte den sindige Kone de klogtige Ord med Betænkning:
 Vel har jeg altid som Moder og kjærlig opført mig imod
 dig,

Pleiet dig vel i din spædste Barndom, opoffrende meget,
 Tugget det bankede Kjød, da du ei havde Tænder i Munden,
 Puttet det ind i din Mund, ufortroden, naar du det udspy'de;
 Baaren dig tit paa min Ryg, naar jeg vogtede Hjorden i
 Dalen;

Thi du var faderløs længe alt forend du fødtes til Verden;

Lært dig at samflette Traade af Barken til Klædning og
Leie;

Lært dig at indfuge Melken, naar Mensdyrets Dvere svulme,
Og at opsoge de fedeste Enge, hvor Hjorden kan græse;
Det har jeg gjort, men kun ringe for Manden er saadan
Bestilling;

Og du er klogtig, selv ikke din Fader i Livet saa klog var.
Derfor min Mening er denne: I Morgen du vandrer til
Hove,

Tilbyder Sno, der er mægtig i Landet, at tjene ham troslig.
Alt, hvad paa Maanen der boer vil i Morgen vist ile til
Slottet,

For at betragte den deilige Klode; i Morgen er Dagen,
Da man kan see den saa klar svæve hen under Himmels
Hvælving.

Bjerge og Skove man seer, ogsaa det, der saa blaaligen
deilig

Synes at svulme og synke og bruse med Larmen og Rædsel;
Selv ogsaa vilde jeg gierne derhen, for at see den Spectakel;
Men jeg er gammel og svag, derfor Veien vil trætte for
meget.

Saaledes talte den sindige Kone, men Sonnen sig glæded'
Over det Forslag; han svarte besfeden og hovist saalunde:
Vel har du pleiet mig, da jeg var lille, som kjærligste
Moder,

Hvorfor jeg takker dig meget, og aldrig det glemmer i Livet;
Ei jeg nu skulde forlade dig Gamle, og lade dig ene,
Hvis jeg ei haabede, snart at erhverve saa meget paa Slottet,

At jeg om foie Tid kan dig fore til Hove med Lethed,
 Kjørende rask i en Kerre med Rensdyrsfind smukt overtrukken.
 Dragen af toende Iersfodede Rensdyr og nette at see til,
 For at du næste Gang med al Bequemmelighed kan betragte
 Denne Planet, om hvis Skjonhed du ofte fortalte mig meger,
 Som man kun seer hist paa Lysets fortryllende Side hvor
 Sno er.

Saadanne samtalte Moder og Søn over Reisen til Hove.
 Midlertid vare de sovnige begge; Mra gif til sit Leie,
 Og nogle Toner, der skurrede sagte, snart overbeviste
 Kno at hans Moder alt slumrede trygt: han da lagde sig
 ogsaa

Paa sin udbredte, længst ludslidte Klædning, han selv havde
 flettet,
 Ugjennemsigtig og tæt af de barkede, seigblevne Traade.

Tidlig om Morgenen reiste sig Moder og Søn op fra Leiet;
 Iste saa hurtig til Stalden og drak af de svulmende Dyer;
 Derpaa den fjærlige Moder besørgede Føde til Reisen;
 Thi hun betænkte at Veien var lang og at Sulten udmatter:
 Pakkede derfor i Sækken, tæt flettet af barkede Traade,
 Rensdyrhoven, vel banket med Stene, dog blodig og saftig,
 Samt de velsmagende Frugter af Jorden, man kalder Kartofler.
 Kno, hendes elskede Yngling, hun pyntede prægtigt med
 Kjørtlen,

Som hun med knoffede Fingere havde om Aftenen flettet,
 Siddende udenfor Døren, naar Solen bag Bjergene daled'.
 Derpaa med barkede Nemme hun spændte ham Sækken paa
 Ryggen,

Nakte ham ogsaa det herlige Vaaben, der sommer sig
Manden,

Før at forsvare sig kjæk imod Rovere og imod Rovdyr:
Det var en Landse, saa hoi som han selv; den var snittele
af Grenen,

Der som en Yngling i Vaaren fra faderlig Stamme sig
fyder,

Skafte, som Haanden, den kraftige, sene, fatter med Styrke,
Harde han selv udarbejdet af Faderens hellige Been, og
Yderst paa Enden af Landsen en glindsende Epidse var
fastgjort,

Det var det ene af Faderens Hoftebeen, poleret og sleben.
Saadan udrustet til Vandringen stod nu den blussende
Yngling,

Skjon, som et Nendsdyr, der springer paa Stenen, og hopper
paa Møset:

Nra ham betragtede længe med inderlig, moderlig Glæde,
Kyste ham Nyggen til Afseer, Kno kyste og kjærligen hendes;
Gik saa med vingede Skridt hen ad Veien, den stovede, brede;
Men den forladte og eensomme Moder bortvishede Taarer.
Ynglingens Hjerte var roret og han sørged', jo længer han
vandrede,

Tænkende paa sin bedagede Moder, der ene nu boede:
Kort ikkun dræler dog Skjen, der surer ungdommelig Pande;
Let som en Taage, der aarle bedækker hver Spire paa Marken,
Kjøligen udbreder fugtige Elor over Blomsternes Blade;
Snarligen Esken, den prægtige, hæver sig, udsender Straaler;
Glimrer da Duggen, som tallose Perler og smukke at see til,

Swinder dog snart, men den lader tilbage nye Spire for
Livet.

Saa gik det Kno; han betragtede Solen, hvis ildrode Kugle,
Høvede stolt sig, og malte med Purpurrets Farve hver
Vjergaas:

Deilig at see var' de kridhvide Fjælde af Halvlys oplyste,
Mossset i Dalen med sparsomme Grønt ogsaa laante en
Straale;

Ornen, den eneste Fugl, man der kjendte, slog Vingen mod
Solen,

Lokkede Ungerne ud af den svævende Nede paa Klippen.

Hist mellem Trærnes enkelte Stammer, de sparsomt kun
groede,

Hopped' smaae Mensdyr med Raadhed omkring de fornuftig're
Gamle,

Nappede Moderen ofte i Overets, Borter, og undveeg,

Naar den paa Ekront da fortørnede Moder dem trued'
med Landen.

Kno, ganske tabt i Beskuelsen, glemte sin Sorg og sin Moder,
Vandrede lystelig frem, indtil Middagens brændende Hede
Mindede ham om at Tiden til Hvile og Epise var kommen;
Satte sig derfor ved Foden af Fjeldet, paa Mossset i Dalen
Under det sparsomme Løv af et Træ, der kun lidet beskytted'
ham imod Solens de brændende Straaler, der trængte
igjennem;

Løste af Ryggen sin Sæl, der med barkede Knuder var
bunden,

Udtog saa Braden, som Moderen kjærligen havde indpakket,

Samt de i Jorden sig skjulende Frugter, der måtte og
styrke;

Derpaa han spiste med god Appetit, som jo Ungdommen
pleier,

Tænkende derved igjen paa sin Moder, der eenligen boede.

Som han nu sad saa, og spiste, og Eggen var eensom
omkring ham,

Hørte han pludselig bag sig et Skrig, som af Angsten
udpresset,

Vendte sig derfor forbausset, og saae, hvad hans Dine ei
troede:

Med foer en Kerre af nærmeste Skrentning, tre Mensdyr
den droge;

Forrest paa Sædet en Kvinde stod opreist, som Jagtens
Gudinde,

Holdende næppe de barkede Toiler i Haanden af Angest;

Thi paa det forreste Mensdyr en Ulv med de blodige Tænder
Gjorde bestandige Angreb, og bed den i Siden og Halsen;

Dyret af Smerte, fortvivlet og rasende, styrtede fremad,

Dragende med sig de andre, der nødvendigne fulgte, ei gjerne;

Kerren blev revet afsted i en Fart ad den skræmende Bakke,
Truede tit med at vælte, og Afgrunde gæbede om den.

Kort kun betænkte sig Kno, han sprang op, og greb hurtig
sin Landse,

Styrkede sig saa imode, at standse de hurtige Mensdyr;

Virkelig standsed' det forreste, skrækket ved Synet af Manden;

Thi han det trued' at stode den udstrakte Landse i Livet.

Ulven forled nu sit Bytte og viste de blodige Tænder,

Sprang i en Kreds omkring Unglingen, søgende Punctet
til Angreb.

Kno sig kun dreiede hurtigt med Landsen, for ikke at blottes,
Tænkende paa, naar han best kunde støde, og kraftigst ham
saare;

Kensdyr'ne gloede paa Kampen, end rystende heftigt af
Strækken.

Qvinden i Kerren, ved Frygten end Sjønnere, saae det med
Gysen,

Bovende neppe at drage sin Aande, og Hjertet hun horte
Banke med heftige Slag; thi den Ungling var driftig og
vækker.

Pludselig stodte Kno til med sin Landse, traf Ulven i
Svalget,

Borede den i det dampende Gab, derpaa dreied den rundt
om;

Graadende styrtede Ulven til Jorden med omvendte Pine,
Udstrakte Kloerne, for end i Døden at saare sin Fiende;
Men den var død, og paa Pelsen afsvidskede Kno nu sin
Landse;

Vendte sig derpaa til Qvinden i Kerren med hoviske Miner,
Spurgte forundret, hvi ene hun tjorte omkring saa i Landet.
Nu først betragtede han hende, undredes over den Ynde,
Der heel forryllende over den deilige Qvinde var udbredt.
Som den fra Staberens Haand nyelig udspungne, feilsfrie
Etabning,

Da end Naturen var ung og Frembringelsen ikke gjentagen,

Stod hun paa Kerren med hoirode Kinder; thi Skrækken
 dem malte;
 Diet var blaåt, som den hvæleede Himmel; man syntes
 at stue
 Dybt ned i Sjælen, der reen var, som Speilets polerede
 Glade;
 Læberne vare to røde Koraller, der kyssede hinanden;
 Halsen var deilig, som Rensdyrets Hals, naar den kneiser
 i Solen;
 Nedenfor følgede Barmen, to Halvflugler hoppede venligt,
 Som de smaae Engle, der titte i Skyen og neddugge atter.
 Rundt om den yndige Skabning var slynget et Klæde af
 Barktraad;
 Fiint var det flettet og heftet tilsammen om Bryst og om Arme;
 Fodderne kun vare nogne, og Haarene slagrede løse,
 Maaende lige til Hælene, vare de gule som Hørrøen.
 Kno kun betragtede hende, og saae ikke andet omkring sig;
 Tabt i Hentykkelse dode hvert Ord ham paa Læben, han
 glemte
 Ganske at hilse den deilige Qvinde, der blussende stræbte
 Hurtig at bringe i Orden bluefærdig sin slagrende Klædning;
 Derpaa hun steg ned af Kerren og hilste den modige Yngling,
 Takked' nndseelig med tryllende Mine, fordi han befried'
 Hende fra Faren at worde et Rov for det graadige Roudyr.
 "Wisselig, sagde hun, kastende Diet til Jorden beskeden,
 I har for evig forbunden mig Eder; min Fader vil vistnok
 Lonne meer syndigt den dristige Daad, der har reddet hans
 Datter;

Thi I maae vide, min Fader er mægtig; Sno hedder
 han, og er
 Hovding paa Lysets fortryllende Side, hvorhen I nu ogsaa
 Naar med mig drage; min Kerre er stor nok, den rummer
 os begge.
 Nu, sig snart fattende, svarte med Anstændighed og Hoflighed
 saadan:
 "Sandelig deiligste Qvinde, som endnu jeg seer har paa
 Maanen,
 I har at tale om syndig Belønning, naar først man har
 opnaaet
 Saadan en Lykke, som Eder at skue og Livet at vove
 For at befrie denne yndigste Skabning, Naturen end formed,
 Fra en forsmædelig Død: at fortæres af hungrige Ulve.
 Men I nu agter kun slet at belønne min hjærtlige Gjerning
 Ved at forstyrre min Rolighed og at antænde mit Hjerte;
 Da I forlanger, at jeg skal fortsætte min Rejse med Eder."
 Saaledes talte med Anstændighed den modige Yngling; han
 kunde
 Ei see sig nær paa den rødmeende Qvinde, der gjengav ham
 Ordet:
 "Nu vel, jeg den Rolighed, som I befrygter at miste, vil
 gemme;
 Troeligen giver jeg Eder den atter, saasnart I forlanger;
 Men lad os iles, at vi kunne komme til Hjemmet betidsnok
 For at betragte det herlige Syn af den oplyste Klode,
 Som man kan see ganske tydelig svæve i blaalige Æther."
 Saaledes talte Snos Datter, den yndige Væ, og steg op paa

Kerren, der smukt var betrukken med Elind af de hurtige
 Mensdyr;
 Kno saa greb Toilerne, satte med Velbehag sig tæt ved
 hende,
 Smælded' med Pidsken; de lystige Mensdyr ad Veien henilte,
 Sparkende Jorden med vingede Fodder, og Stovet stæeg
 opad.
 Kjærlighed denne fortreflige Lærer, der ofte forvandler
 Narren til Wiismand og Wiismand til Nar, at han spottes
 af Pulte,
 Gjorde snart Kno overgiven og munter, at selv han sig
 undred'
 Over det herlige Lune, der pludselig var ham paakommen.
 Veien var lang og de modige Mensdyr gik langsemt i
 Stridgang;
 Slyngede Kno da de barkede Toiler forsigtig om Sædet,
 Vendte sig saa til den deilige Bæ, hendes Hænder han
 kyste,
 Saae hende i de uskyldige Dine, og spurgte med Omhed:
 "Siig mig, o Bæ! er det sandt, hvad det slagrende Nygte
 fortæller:
 At til den Yngling, der Eder tilfældigen frier af Fare,
 I kun vil skjænke Jer Hæand og Jer Hjerter til Modets
 Besønning?
 Modmende kastede Bæ sine deilige Dine til Jorden,
 Bovede ikke at have dem op til den dristige Spørger,
 Der endnn hæftig're trængte i hende at svare oprigtigt.
 Efter lidt Overlæg svarte hun endelig stammende saadan:

"Rigtignof er det fom Nygtet fortæller, jeg gjorde det Lofte.
Og — men maafkee I forundres derover — jeg angrer det
ikke;

Pludselig taug hun, bemærkende vel, at hun sagde formeget.
Kno dog, den elskende Yngling, forstod det og indfaae fin
Lykke,

Elyngede Armen omkring hendes Liv og udraabte begeifret :
"Nu forst begriber jeg, hoorfor vi leve, nu fjeuder jeg
Grunden ;

Og ved min Faders det hellige Been, der omfatter min
Landse,
Hvormed jeg dræbte det hungrige Noeddyr, der trued' at
myrde

Den, der alene formaaer at forsøde mig Livet hernelde,
Aldrig jeg skal dig forlade, at elske dig aldrig ophore —
Blegnende holdt her den yadige Dæ fine sneehvide Hænder
For hans besværgende Mund og ham bad ei at fuldende
Eden ;

"Rigtignof, sagde hun, fommer det sig ei for Qvinden at
tilftaae
Forst at hun Ynglingen elsker, thi han bor begynde med
faadant ?

Men da I alt nu har mærket, hvad Hjertet forfigtig bor
fjule,

Wil jeg oprigtigen tilftaae, at jeg Eder agter og elsker,
Thi I er blandt de utallige Ynglinge, der have beilet
Ei til min Kjerlighed, men til den mægtige Høvdings,
Snos Datter,

Ikun den eneste ædle og modige Mand, jeg kan elske;
 Det er min Mening, oprigtigen udtalt, maaskee for oprigtig,
 Dog, som i Livet os aldrig kan møde en eneste Glæde,
 Uden at Sorgen, den bittere, sig trænger med Hurtighed
 efter,

Saaledes seer det og nu, da det synes, at Glæden kun
 vinker:

J maae nu vide, da engang min Fader Arbeidere sendte,
 Der skulde grave ham kjølige Kjældere dybt under Jorden,
 Hvori han pleier at gemme de Ulve og Bjørne, han fælder,
 Naar han i Fjældenes fattige Skove omstreifer med Buen,
 Hvoraf han udsender Pile med Faderens Knokler paa Enden,
 Kom de forfærdede Arbeidsfolk hjem forend Timen var
 omme,

Meldte min Fader med stammende Tunge en Sag, heel
 utroelig:

At da de gravede flittigen dybt i den kalkede Jordbund,
 Havde de pludselig mærket, at Jorden forandrede Farve;
 Thi den jo ellers er hvidgraa og kalket; men denne var
 sandet,

Og da de dybere grove den svær blev og sort, saa de næppe
 Kunde den vægte at kaste fra Skovlen, der bred er og
 vægzig;

Da var en af dem imod deres Villie sprungen i Hullet
 Nysgjerrig, for at betragte det Særsyn; men Jorden gav
 efter,

Sant saa, og Manden sant med, de ham hørte fælt Skrig
 i Dybet.

Nu gif min Fader, min Moder og alle forbaufede selv hen
 For at betragte den Jord, der var sort og den bundløse
 Afgrund.

Altting de fandt, faasom Mændene sagde: et Hul var i
 Jorden,

Sort kun og ugjennemtrængeligt var det at see til dernede;
 Men naar man lagde sig langs hen ad Munden og talte i
 Hulen,

Hørte man nogle gjensvare, og underligt var det tilviſſe,
 At man fornam kun de Ord, som man sagde, heel troelig
 gjengivne.

Ligesom naar man seer dybt ned i Fadet, der fyldt er med
 Mælk, og

Gjør en Grimasse, man faaer kun tilbage den samme
 Grimasse,

Rækker man Tunge, Figuren i Mælken og udstrækker Tungen:
 Saaledes var det med Stemmen, der gyseligt talte i Hulen.

Ærgerlig raabte min Fader "hvo er du, Du Nar!" men
 kun Stemmen

Raabte i ligesaa ærgerlig Tone, Du Nar"! og min Fader
 Stampede i Jorden af Harme, og sværte at den Dugling,
 der hented'

Den, der saa grovt ham beegned', min Mand skulde blive,
 og gif saa

Utter tilbage til Slottet; forfærkede Friere fulgte,
 Thi de ei vilde sig vove i Hulen, hvor Mørket dem trued',
 Og det dem syntes for kostbart at tjøbe min Elſkov for
 den Priis.

Ene jeg kjorte nu rundt om i Landet og søgte en Yngling,
 Der havde Mod nok til dristig at vove en Nedfart i Hulen.
 Saaledes talte den deilige Bø, og med spørgende Blikke
 Saae hun paa Kno; men han svarte med Fryghed kysfende
 hende;

"Elskede Qvinde! om tusinde Dæmoner end havde skjult sig
 I denne rødfomne Hule, og truede med alle Qvaler
 At sonderlide den dristige Skabning, der vover at stige
 Ned for at høre det magiske Sloer, der tilhyller der' Jdræt,
 Vil jeg dog prøve den farlige Nedfart og vinde dit Hjerte.
 Verlende kjærlige Ord, var det elskende Par alt ankommen
 Til den mørktruende Huulvei, der er mellem Taagen og
 Lyset.

Som naar den Blinde, der blind var fra Fødselen, engang
 faaer Synet,
 Ikke kan fatte de Ting, han nu seer, thi han kjender dem
 ikke;

Dunkelt han ahuede deres Litværelse, da han end blind var:
 Blændet af al denne Herlighed, lukker han Dinene atter;
 Solens de pragtfulde Straaler han ikke kan taale, thi før
 kun

Kjendte han dem, som opvarmende, ei at de lyste begreb
 han;

Han det kun ahuede, naar gjennem Hinden en Straale
 imellem

Stjal sig, som Rosenkjar, frydede Hjertet, som fyldtes med
 Længsel;

Saaledes stirrede Kno med Beundring, da Kerren henilte

Over den oplyste, venlige Elette, der for ham laae udbredt.
 Forstegang saae han det haabgronne Græsstraa, der spirede
 frodigt,
 Mange smaae Blomster, han aldrig før kjendte, ham smiilte
 imode,
 Udbredte Vællugt i Luften, der reen var og liflig at aande ;
 Sparsomt kun hist og her skyggede Træer med lovrige
 Kroner,
 Mange vel nærede Mensdyr sprang lystig paa Eletten i
 Solen.
 Undrende stirrede Kno hen paa Himlen, der saae han et
 Noget:
 Let det ad blaående Bue hendandsede, spille i Lyset,
 Skiftende hyppigen Farve, som Taagesløer, mat gjennemsigtig ;
 Som naar smaae Dreng i barnlige Lege af Sæbeskum
 blæse
 Bobler, der stige i Veiret, saa skjonne de straae i Solen ;
 Drengene skrig og springe af Glæde jo hoi're de stige ;
 Saaledes gif det og Kno, der betragtede Synet paa Himlen.
 Bæ nu belærende sagde de klogtige Ord til sin Elsker:
 "Undrende seer jeg betragter Du det, der som Taage
 hensevæver
 Ud den sig hvælvende, lyseblaa Himmel, men Kjære! det
 er just
 Kloden som vi skulle see med Beundring, naar Solen er
 dalet ;
 Thi da først straaer den i al sin Herlighed, ene den lyser

Paa den formørkede Himmel; dog ikke som Solens dens
 Stin er; Matte kun ere dens Straaler, men dog ubeskrivelig skjonne.
 Saaledes talte hun; Kno med en Taare i Diet omfavned'
 Hende, og tryk te den smilende Qvinde til bankende Hjerter.
 Hift paa en Valke sig hævde prægtigt en Bygning i
 Solen;

Derhen nu styrede Kno paa Væs Ordre de hurtige Reusdyr;
 Thi hun fortalte ham, at det var Faderens Slot, han
 betragted'
 Det med Opmærksomhed, thi han før kjendte kun Hytter i
 Dalen.

Rundt omkring Bygningen, der af den høieste Kaststeen
 var opført
 Saae man en Vold; den var grøn og beplantet med enkelte
 Træer.

Portene, een til hver Kant, vare hvælvede, høie og brede;
 Mænd tæt indhylled' i Klæder af Barktraad, med Landsfer
 paa Halsen,
 Stode i Portene, gif om paa Voldene; Livvagten var det.
 Omkring paa Sletten, hvor Træerne tilbode Kjoling og
 Skygge,

Hadde sig leiret utallige Skarer af Mænd og af Qvinde,
 Som vare dragne herhid fra de længere fjernede Sletter,
 For at betragte det deilige Syn af den oplyste Klode;
 Nu i fortroelige Kredse, familieviiis, sadde de adspredt
 Rundt om et tarveligt Maaltid, hvor Grønsværet tjente til
 Borddug.

Borneene, smukke, gaulløffede legede glade tilsammen,
 Balthrede sig i det følgende Græs, som heel uvant var for
 dem.

"Hvo er hiin deilige Qvinde, som kjører med Ynglingen
 sammen,

Spurgte en Mand, han var nyelig ankommen, sin Nabe i
 Dret?

Denne, der boede paa Lysets fortryllende Side, ham svarte:
 "Storligen undrer det mig, at J Qvinden i Kerren ei kjender;
 Det er vor Høvdings, Snos Datter, den smukkeste Qvinde
 i Landet;

Etjon er hun, herlig tilviøse af Udvortes, men endnu mere
 Agter jeg Hjertet, der boer i det Legeme; ædel og god er
 Hun imod fattige Folk, der hidkomme og bede om Noget;
 Men hvad den Yngling angaaer, som nu sidder hos hende
 i Kerren,

Veed jeg slet ikke, hvo han er, jeg aldrig ham saae for ved
 Hove."

Saadanne taledes Mændene sammen; men Kerren sig
 nærmed'

Snart til den mægtige Port, hvis to Fløidøre vidt stode
 aabne.

Udenfor Porten, ved Foden af Bølden, hvor Græsset var
 frodigst,

Sadde forsamlede Slottets Indvaanere, samtalte meget,
 Ofteft om Kloden, der større og større alt saaes i Luften.

Forrest for alle sad Sno, denne mægtige Høvdning paa
 Maanen,

Klædt, som de andre i Kjole af Barktraad, paa Hovedet
 havde
 Han som Udmærkelsesstegn kun en Hue; af Rensdyrskinn
 var den;
 Med over Brystet, hans graanende Stjæg hang i ordnede
 Loffer;
 Sonnen, han avled' med Bla, dette skjæmmed' og salved'
 hver Morgen.
 Sno nu med Scepteret, det var af Faderens Been udarbejdet,
 Pegede hen ad den stovede Landevei, udraabte derpaa:
 "Wijselig, det er min Datter, der kommer; Bæ er det;
 men see dog,
 Hos hende sidder en Yngling og styrer de hurtige Rensdyr;
 Bistnok, det ahner mig, han har befriet fra truende Fare
 Bæ, der alene omfjører i Landet og søger en Yngling,
 Som vil nedstige i Hulsen, til Lon hendes Kjerlighed vinde.
 Bla! blev han ved og han vendte sig om til sin aldrende
 Hustru,
 Der, som en værdig Matrone med forslagne Been sad bag
 ved ham,
 Skynd dig nu, Gamle, til Stegersæt, sorg for et rigeligt
 Maaltid,
 Spar ikke noget, thi nu komme Gæster: vor Bæ med en
 Fremmed,
 Der vist er hungrig, som Ungdommen pleier, naar Dagen
 vil seinde.
 Endnu i Kjældereren ligger en Uls, som jeg dræbte paa
 Jagten,

Med den af Faderens Knokler tilspidsede Pæl jeg den
fældte;

Hurtig lad Qvinderne afdrage Pelsen, den være en Gave
For denne fremmede Yngling, der kommer med Bæ til min
Hjemstavn.

Lad dem saa banke med falkede Stene de glinsende Bøve,
At det kan blive en Brad, der er mor, men dog blodig og
fastig.

Lad og de trende bedst mædskede Rensdyr, min Fader har
opfodt;

Drive herhid, at vi kunde os qvæge med Yoernes Bædsk;"
Saaledes talte den mægtige Sno, ogsaa kyndig i Smaating.
Bla, den dybtfolende Moder først vendte sig, saae ned ad
Beien,

Sagde derpaa med Bæfedenhed følgende Ord til sin
Huusbond:

"Hurtig, som du mig har sagt, jeg vil gaae og berede et
Maaltid;

Men jeg dog gjerne først hilste min Datter, hun længe var
borte;

Hun er den kjereste af mine Born, og en Datter sædvanlig
holder sig meest til sin Moder, hun taler fortroelig til hende,
Sigende Moderen Ting, som hun nodig betroer til sin
Fader,

Thi han er haard og udleer ikke sjelden den kjelne Pige —
Bla vilde sige end mere, men saae alt sin aldrende Huusbond
Mørk drage sammen de rystede Bryn, derfor ilte hun hurtig

Bort, og smaa snakkede end med sig selv, som de gamle
Folk pleie,
Fulgt af de mange opvartende Qvinder, der tjente hos
hende.

Da hun sig nærmede Porten, hvor Skildvagten stod med
sin Landse,

Dreiede denne sig rundt om og nedstodte Spidsen i Jorden;
Saadan han hilste; men Bla, den uilfsrdige Moder lob
hurtig,

Glemte at talke den hoviske Evend; dog de andre ham
hilste.

Midlertid reiste sig Sno med sit Folge og gik ned ad
Beien,

Glædende sig over Datterens Hjemkomst; hans Diesteen
var hun.

Kno flux holdt stille, bandt Lommen til Sædet og sprang
ned af Kerren,

Løstede Bæ, den smukt rødrende Qvinde, fra Sædet til
Jorden.

Hurtig hun lob til sin Fader og hilste ham kjerligt saalunde:
"Kjere Fader! Du er dog ei vred, fer jeg biede saalange;
Sandelig nær var det, at du ei havde mig seet meer i
Livet;

Hvis ei den modige Yngling derhenne mig havde befriet,
Bovende Livet, en Ulo vist alt havde fortæret din Datter.

Derpaa fortalte hun alting omstandeligt, glemte slet intet,
Saasom vel Qvinderne pleie, naar Kjerlighed kommer i
Spillet.

Kno stod beskeden i Graastand og rødmede over den Tale,
 Menende at hun ham roste for meget, meer end han fortjente.
 Faderen vendte sig derpaa til Ynglingen, sagde med Mildhed:
 "Vær mig velkommen, du høviske Evend, i hvorfra du end
 kommer;
 Ikke jeg kjender dit Navn og ei veed hvo din Fader har
 været,
 Men du har reddet min Datter, og det er en god Anbefaling;
 Thi til Forældrenes Hjerter gaaer Veien dog først gjennem
 BARNETS.
 Hvis du og vover, hvorom jeg ei tvivler, en Redfart i
 Hulen
 Giver jeg gjerne dig hende til Huustroe; den Priis hun
 nok værd er.
 Men kom nu herhen og sæt dig i Græsset; vi ville os
 fryde
 Ved den velsignede Epise, der styrker og opliver Hjertet;
 Dernæst naar Matten sig hæver, formørkende Himlen og
 Maanen,
 Wille vi nyde det herlige Syn af den lysende Klode."
 Dette var Hovdingens Hilsen, han venlig drog Ynglingen
 med sig,
 Der ham fortalte sit Navn og sin Herkomst, forsikrende
 derhos,
 At han kun higede efter at randsage Hulen i Jorden.
 Nu man sig leirede glade i Græsset, ved Foden af Bølden;
 Alle berømte høirostede Kno for hans modige Gjerning,

Smigrende ham, da de mærkede vel at Sno yndede
Manden.

De stjal sig bort, og hun talte med Moderen længe i
Eenrum,

Derpaa hun hjalp hende huuslig at lave det qvægende
Maaltid,

Var det tilligemed Qvinderne ud, derpaa satte sig hosif
Tæt ved den elskede Kno, ham betragtende ofte umærket.
Mændene stjare snart lystig i Braden og langte til Fadet,
Hvor de velsmagende Frugter af Jorden end dampede hede;
Qvinderne heller ei skaanede Maden; de spiste og dygtigt;
Ordene krydrede Spisen og Driften, thi Qvinderne pleie
Altid at snakke ret meget, især naar der mange er sammen.
Saaledes spiste det lystige Selskab; snart Natten begyndte
Kjølgt at udbrede Soret, der inddysser Manden og
Qvinden,

Barnet og Ulven og Fuglen og Blomsten og Alt, hvori Liv er;
Soret, det stjernebestroede, der tildækker Sorger og Glæder;
Men naar det lostes ved Dagens de rødmennde Fingere atter,
Opdæktes Sorger og Glæder og Dode og nyefodte Slutten.
Endt var alt Maaltidet, huusligen sørgede Bla for at
Vagten

Og at de tjenende Qvinder og Karle fik det, der var levet.
Derpaa den mægtige Sno forte Selskabet heelt op paa
Taget

Af sit velbyggede Slot; det var plat med Gelænder
omgivet.

Her man langt bedre end nede ved Foden af Borden nød
 Synet

Af den hensvævende Klode, der ene var oplyst i Rummet.
 Det var et Syn, hvorved Kno heel forstenet blev staaende
 stille:

Som naar et Stjernefud flyder ad Hvalvingen, daler
 hifshenne,

Men den forbausede Vandringsmand standser og stirrer og
 grubler,

Hvad det kan være; han taber sig ganske i Ahnelser om de
 Ukjendte Kræfter, Naturen, den Skabende, tit aabenbarer.

Saaledes stirrede Kno paa hin Kugle, hvorom vare dragne
 Kredse af Dunster og Skyer, hvis Farvespil verlede ofte,
 Hoirode Farver og Lyse, og gule og blaa løbe sammen;

Kloden som nyfødt selv svømmede midt i, den stor var at
 see til;

Nærmere syntes den altid at svæve, jo mere man stirred';
 Tydeligt saaes de taarnende Fjelde fremrage i Skyen,

Skarpt sig fremtegnede Klippernes Omrids i hoirode Farver;
 Nedens en lysere Rodme bemalte de sneedækte Isser.

Bjergenes Midte var trint om bedækket af sortebrune
 Kredse;

Det vare Slovenes mægtige Lovværk, som Skyen ei malte.
 Men hist fra Foden af Bjergene strakte sig uhyre Sletter,

Gronne de vare, som Lysstraaler magist beskinne Smaragden:
 Og fra det yderste Omrids af Kuglen sig udbredte blaalig

Havet, det uhyre Hav, der i Bugter omsnoede Landet.

Floderne vare som flintdragne Klarer, paa Kryds og paa
 Tværs de
 Lobe og krydse hinanden, men Diet kan næppe dem følge;
 Saadan de snoe sig, som lyseblaa Slangar de omgjorde Kuglen.
 Men naar man nærmere Havet betragter, det synes at hæve
 Sig, og at synke, at gynge sig, bruse og stumme og brage:
 Underlig bliver man derved, det er som om Hjertet alt vilde
 Briste i Livet; man vender sig bort derfra, taaler ei Synet.
 Yderst paa Randen af Kuglen, hvor Havet sig synes at
 boie,

Og at frembyde en Kant imod Lysets de brydende Straaler,
 Spiller det solshvidt og blankt, man med blinkende Pine kun
 seer det.

Saadan var Kloden, der snart svæved' stille, hoitidelig let
 hen,

Som naar den sneehvide Evane paa speillare Glade henseiler,
 Hævende Halsen og seende om sig med rolige Blikke,
 Medens det natlige Maanelys nedsender døende Straaler,
 Dplyser mat kun de hvælvede Buske, der omgive Parken;
 Dybt i de kjolige Lunde smaae Kjerligheds-guder fremtitte.
 Snart den henbruste og syntes at nærme sig, stormende
 fremad,

Som naar paa Havet ved natlige Himmel et Skib sig
 fremskyder;

Windene hyle og hente fra Havets de bundløse Huler
 Bolgerne, gjemte i Hundrede Vint're; nu storme de opad,
 Skummende omdandse Skibets fælt knagende Eider og
 Planter,

True at rive det om og begrave det dybt i sin Afgrund:
 Brusende udvikles Scilenes mægtige Bryster for Stormen,
 Tongene klappre om Masterne, der snart nedstyrte paa
 Dækket;

Traadende, uvillig aabner sig Bølgen for Kjolen og luffer
 Atter sig bagved og truer at afbryde Roret; men Skibet
 Bryder dog fremad, og lader langt bag sig en Skum-Bei,
 der hvidguul

Tjener som Speil for det veksende Natlys, der seer gjennem
 Skyen.

Dybeste Længsel, som Gravens, der herskede rundt om paa
 Sletten,

Skjont den var opfyldt med tusinde Mænd og med Qvinder
 og Born;

Allt kun betragtede, tabt i Henrykkelse, Synet paa Himlen.
 Lidt efter lidt den fordunklede Klode sig syntes at fjerne,
 Svævende stille, dog hurtig af Buen, som dalende Stjern'skud;
 Og det ei varede længe for hyllet i Dunster og Skyer;
 Kuglen unddrog sig for Diet; da horte man rundt om paa
 Sletten

Fra hine Tusinders Munde et "ak!" men det lod som af
 een kun.

Troende endnu at see den forsvundene Klode for Diet,
 Stirrede Kno op i Luften og glemte Tilværelsen ganske;
 Da han sig folte omfattet af tvende ømttrykkende Arme,
 Sunkende dybt op, han vendte sig om, og saae Bø staae
 foran sig;

Alle de andre alt vare borte gaaue fra Taget til Hvile.

Stille med Taarer i Diet de Elskende favnedes længe:
 Nær havde Kjerlighed vundet en Eier for Pagten var
 sluttet;

Venlig dog Væ, men alvorlig sig løste af Ynglingens Arme,
 Iste foran ham og viste ham Leiet, hun selv havde redet,
 Trykte hans Haand saa, og skyndte sig bort for at komme
 til Hvile.

Solen, det evige Lys, der hver Morgen staaer op af sin
 Bugge,

Deiligt forgyldte alt Fjeldenes kalkede, kridhvide Toppe,
 Da end paa Eletten og inde i Slottet de slumrede Alle.
 Snart man dog hist og her fremkomme saae de stærkt
 gabende Hyrder,

Der dreve Mensdyrehjordene ud paa de mosrige Enge;
 Ved disse larmende, lystige Dyr snart opvaagnede Mængden,
 Der i forskjellige Grupper henstrakt, endnu hvilte i Græsset.
 Kno paa sit eensomme Leie laae vaagen og tænkte paa meget:
 Paa sin forladte og eensomme Moder, paa Væ, og paa det,
 han

Harde i Aftes betragtet med Undren, den oplyste Klode:
 Underlig var han tilmode, hans Hjerte og bankede heftigt;
 Noget, han kunde det selv ei beskrive, oplyste hans Indre,
 Gjorde at han med en Klarhed, som han selv ei vidste
 hvorfra kom,

Indsaae hvorledes den oplyste Klode saa Fjøn kunde være;
 Ogsaa indsaae han, hans Indre ham sagde det, at det var
 Havet,

Der saadan brusfe og gnyged, at Gysen betog hver, der saae
det;

Dg at de tallose Arer, der slangeviis omslynge Kuglen,
Ere de herlige Fleder, hvis Udspring man finder paa Bjerge.
Dgfaa indsaac han at Væsner beboe denne yndige Klode;

Dg en tilførn ukjendt, ubegribelig Ahnelse sagde
Ham ganske dunkelt, at noget langt høiere styrede Alting.
Hefligt han længtes nu efter at komme i Hulen, han vidste
Sikkert at noget Besynderligt vilde ham møde dernede.

Endnu fordybet i disse Betragtninger, kom der en Qvinde,
Sendt fra den mægtige Sno for at vække ham, og for at
sige

Ham, at den klogtige Hovding med Hustru og Datter og
Hoffolk

Alt var tilstede ved Hulen og ventede kun paa hans Ankomst.
Kno sprang nu op fra sit Leie og fulgte den tjenende Qvinde,
Der ham igjennem forskjellige Gjenveie forte til Porten,
Hvor den vagthavende Evend begge hilste med nedsænket
Landsk.

Kno snart sit Die paa Selskabet, der var forsamlet om
Hulen,

Dg ganske spændt af Forventning, hvad der maatte være
dernede.

Hulen ifkun var et Hul dybt i Jorden, men bundløst det
synes;

Trindtom var Klipper, der taarnede mægtigt med kridhvvide
Vægge;

Jorden om Hulen, der sort var som Natten, naar Diet er
 Ikket,

Saae derfor underlig ud imod Kalken og Kridtet, der hvidt var.
 Kno saae med længselsfuld Ahnelse ned i den bælmoerke
 Dybde;

Hæ stod ved Siden og stirrede nedad med Taarer i Diet;
 Bla, den ærværdige Moder var rort over Datterens Kummer;
 Gjerne hun havde befriet den elskede Yngling fra Proven,
 Men hendes Huusbond, den mægtige Hovding, alt rynkede
 Brynet

Over de Taarer, som Datteren fældte, og Moderens Miner.
 Hoffolket rundt om var blegt alt som Kalken og holdt sig
 i Afstand.

Stuende ned i det bølgende Mørke, en Yngling stod tæt ved
 Kno, og astorrede hyppige Taarer, der trilled' paa Kinden:
 „Fader! hvi kommer Du ikke tilbage” han raabte i Hulen;
 Men dybt fra Hulen en Stemme gjenlydte: „Ikke tilbage”
 „Hvor skal jeg, vedblev han, finde Dit Legeme, at jeg kan
 fjære,

Kjodet fra Knollerne, foie Dit hellige Been til min Landse,
 Sætte Dit Hofst'been, poleret og sleben paa Enden, for
 at jeg
 Ofte kan tænke paa Dig og Dig hadre, naar Landsen jeg
 fatter.”

Saaledes klaged' den sorgende Knos, thi hans Fader var
 Manden,

Der ved at grave den kjolige Kjælder var sjunken i Jorden.

Gysende ved disse Ord, som hiin sagde, foer Kno rask i
Beiret;

Iffe han vidste hvorfor, men vanhelligt det syntes ham,
grusomt

Saadan at handle med Faderens Been, der os hellige ere;
Hurtig han slyngede Nebet, det barkede tykke, om Livet,
Tusiinde Allen det var vel i Længden, og dertil just spunden.
Hovdingen selv og den sørgende Yngling nu fattede Touget.
Kno sprang i Hulen og nedsænktes langsomt, hans Pine
end ilte

Opad, opsogte den elskede Qvinde; en Taare, der brændte,
Faldt paa hans blegnende Kind, af! den grædende Dø havde
tabt den.

Pludselig hortest et „Å!“ af dem Alle, men derpaa var
Stilhed,

Og ingen vovede Mand at drage, men stirrede nedad.

Dybere, dybere sank han i Mørket, selv Lyset, der maat kun
Trængte sig ind gjennem Abningen ovenfra, tabte sig
ganste.

Gravens forfærdende Mørke og Tausked der herskede
rundtom.

Kno dog, ei tabende Mod og Besindighed, folte omkring sig,
Men, som han dybere sank, sig forstorrede Huln i Omfang,
Saa at hans Hænder ei modte den ringeste Gjenstand i
Mørket.

Længe han dalede langsomt, det syntes ham græseligt længe;
Pludselig traf hans fremstirrende Pie en Straale af Lykning,
Der i et Mørke, han fast kunde gribe, sig trængte igjennem.

Som han nu nærmere kom den fremtrængende Straale af
 Lysning,
 Hørte han Toner, der lode som Bolger i Klippernes Rifter,
 Naar de frembrusende Storme dem ægge til Kamp imod
 Landet.

Lysere blev det, og snart han alt kunde see tydeligt om sig.
 Hulen var stor, og omkring ham sig hvælvede uhyre Buer;
 Etene, som hugne med Meiselen, sadde i Orden og Række,
 Af de forskjelligste Farver og mange gav Lyset tilbage.
 Enkelte Steder hensnoede sig Klarer af ædle Metaller;
 Først saae han Guld; som Koraller det spirede frem mellem
 Etene;

Mat kun var Glandsen, men deiligt det Gule stak af imod
 Stenen.

Dernæst kom Solvet, vel ikke saa prægtigt, men glindsende mere.
 Blyglands og Tin han opdagede ogsaa blandt andre Metaller.
 Som han nu saae med Forundring omkring sig, og ikke
 begreb end

Hvorfra han kjendte her alting saa noie, det lysnede mere,
 Og han opdagede nede i Dybet, hvorover han svæved,
 Kjømpetrin, der vare hugne i Klippen, umaadelig store;
 Opad, saalangt som hans Pine formaaede at skimte i
 Mørket,

Kunde han følge de mægtige Trin i en skræanende Reining.
 Nærmere dalede han imod Trappen, og snart fik han Fæste
 Paa den i Klippen udhugne Flade; forsigtig han standsed,
 Thi han var bleven lidt svimmel af Stillingen, hvori han
 svæved'.

Kno løste hurtig de barlede Touge, han havde om Livet,
 Bandt dem forsigtigen fast om en Steen, der udfjød sig
 fra Klippen;
 Hurtig han stred saa til Manden af Gladen, og studsede over
 Denne forbausende Trappe, hvis Trin vare høie, som
 Manden,
 Naar han staaer opreist, fra Føsen til Foden; tre Albuer
 næsten.
 Dog uden Nosen, han driftig sprang til, fra et Trin til
 et andet.
 Kjømpespor opdaged' Kno paa hver Flade af Trappen for
 Kjømper,
 Indtrykt af Fodder, hvis Eier vist ikke var født af en Qvinde.
 Efter vel Hundrede Spring var han nede ved Enden af
 Trappen;
 Nysgjerrig ilte han gjennem en Hvælving, der endnu forbød
 ham
 Ganske at se den Verden, der her var forborgen i Maanen.
 Skummende brøde de mægtige Bover mod Klipper, der
 rundtom
 Stuttede Havet og pressede det i de asmaalte Grændser;
 Lystrigen dansede Skum paa de mægtige, taarnhøie Bolger,
 Som de smaae bleggule Alfer i Nosen, naar Maanen
 fremtitter;
 Snart dog nedbrødes den mægtige Bove af den, der kom
 efter,
 Skummet begroves i Dybet: et levende Billed af Livet.
 Hift, fjernt i Havet, to Der sig havde; begge kun vare

Klipper, der ragede frem over Floden; den ene dog grøn var,
 Venlig at see til, som Haabet, der vinker os langt i det Fjerne,
 Medens det skummende, Ulykkens Hav os vil strække tilbage.
 Truende, iisgraa, som Mindet om Sorger, den anden laae
 tæt ved,

Nogen og sorgende, liig en Ruin fra chaotiske Dage.

Over det hele sig hvælvede Himlen; men ikke som den, der
 Smilende blaelig sig boier om Kloderne, oppe i Rummet;
 Thi den ei havde en egentlig Farve, en Glæds ifkun lyste,
 Der med skarptegnede Straaler gik ud fra et Lyspunct i
 Midten.

Dette forbausende Lyspunct, som næppe gav efter for
 Solen,

Sad som et Som, man har naglet i Loftet, i Hvælvingens
 Midte,

Udfjød utallige Straaler: en Demant i Alherrens Krone.
 Som af en Tryllestav pludselig truffen, stod Kno ganske
 maaløs,

Vidste ei, om det han saae, var og virkeligt eller han
 drømte.

„Mange Aarhundreder svunde tilviise og omkom i Tiden,
 Siden jeg saae sidst et dødeligt Væsen, som Du nok maa
 være,

Etjont Du er liden, heel uliig de Mennecker, jeg ofte
 seet har,

Naar de sig vovede ned i det Rige, hvor Stygger kun komme.
 Dengang jeg stolt var, og kraftig til Vaaden at styre paa
 Volgen,

Bortjog med kraftige Arme de klynkende Hobe, jeg ikke
 Vilde optage, da de ikke kunde betale for Farten:
 Nu er jeg gammel og svag; thi al Kraft er bortvegen med
 Tiden."
 Oprakt af Ahnellsens undrende Dromme, foer Kno ras i
 Veiret,
 Saae rundt omkring sig, i Haabet at opdage, hvorfra de
 Ord kom,
 Der som en Stemme fra Oldtidens Mørke, ham tonede
 langtfra:
 Nede ved Foden af Klippen, hvor Havet sig bugter i
 Landet,
 Hopped' paa Volgen en gyngende Baad, der saa stor som
 et Skib var:
 Planterne, gamle, forgnavne af Orme, ved Gyngningen
 knarfed';
 Brædderne havde alt løsnet sig fra deres Joining paa
 Siden,
 Sæderne nede i Baaden og vare forfaldne af Ælde.
 Yderst ved Roret, en Planke af Eeg, men forfalden og
 raaden,
 Pibende sorgeligt, hvergang en legendeølge det dreied',
 Hvilte et Menneske, Kjempe af Størrelse; underlig var han:
 Skjæget, saa hvidt, som den nyefaldne Sne, ham nedholged'
 til Foden;
 Rundt om de ældgamle Hoster og gandske fortorrede Arme
 Hang der et Klædebon; hvoraf det var og hvad Farve det
 havde

Kunde ei skjælnes; engang som hans Stjæg det vel hvidt
havde været.

Stirrende op gjennem udslukte Dine, han syntes at ligne
Sagnet fra ældgamle Tider om glemte Færfædres Bedrifter.
Kno uvilkaarlig ved Synet af Manden foer sammen, men
gik dog

Nærmere til den længst graanedes Skjæmpe, der sad som et
Varsel,

Stille og taus, udforskelig, som naar paa Himlen man
oier

Langt i det Fjerne, ved Manden af Havet, et Punkt,
uheldsvangert,

Lidet og stort: det er Skyen, som Sømanden kjender med
Øysen.

„Hvor Du end er, Du forbausende Stikkelse, gammel som
Tiden,

Mælede Kno, da han stod tæt ved Baaden, der stodre mod
Klippen;

Stig, vil Du føre mig over til Den, der ligger histhenne,
Deilig og listig den vinter, som boligende Marker i Vaaren?”

„Du er heel dristig, skiont Dverg kun at see til, gjensvarede
Manden;

Men det behager mig, og jeg er rede at føre dig over,
Dersom Du Mod har, paa Klippen derhenne at stige i Land
først;

Den er vel ullaig den anden, og truer at styrte i Havet.

Stig da i Baaden og sæt Dig paa Bænken der, medens
jeg løser

Rebet, hvis Knude jeg bandt her ved Klippen for tusinde
 Har alt."

Kno op paa Bænken sig svang, der var hoi og for Kjæmper
 kun tomret,

Holdt sig forsigtig ved Randen af Baaden, af Frygt for at
 falde,

Medens han længselsfuld saae til den delige De i det
 Fjerne.

Oldingen slap nu det knagende Roer og gik langsomt til
 Stærnen,

Fangede Rebet med Nøie i Havet, hvor Soegræs det
 fastholdt;

Drog saa den mægtige Baad med Anstrængelse, tæt op til
 Landet,

Indtil han kunde faae fat i den Klippe, hvorefter det var
 knyttet.

Lange arbejdede han førend Knuden, for Tusind Har bunden,
 Lod sig opløse; han kastede Rebet paa Bunden af Baaden;

Greb saa de store, halvraadnede Rorer, og strakte dem henad
 Volgen, der uvant hver Modstand, dem brusede heftigt

imøde.

Knarkende gjennem hver Joining, bevægede Baaden sig
 langsomt

Gjennem de opbragte Døver, der kaade sprang heelt ind i
 Rummet.

Snart gik det raslere fremad, thi Oldingen roede kraftigt:
 Baaden stød stolt over Volgerne, Klippen væeg hurtig
 tilbage.

„Siig dog, begyndte nu Kno, og henvendte sit Ansigt til
Kjæmpen,

Hvad er det for et besynderligt Ildpunct, der lyser henede,
Ei med det vanlige, stadige Stin af vort Sollys deroppe,
Men med afbrudte, skarptegnede Straaler, der blænde mit
Die?”

Oldingen nedlagde Hænderne korsviis foran sig, thi Vaaden
Lob af sig selv, som om drevet af Strømmen, i Retning
med Den;

Saae med strængt forskende Blik paa den sporgende Kno
og begyndte:

„Sandelig, eengang da Verden var ung og min Kraft ei
var gammel,

Forte jeg mangen en Verdens Beboer til Styggernes Rige;
Men ikke nogen af hine har vovet at tale saa dristigt
Med mig, som Du, skjont en Dverg og heel uliig de
Kjæmper fra Fortid.

Du er nysgjerrig og onsker at vide, hvad det er, der lyser
Med de skarptegnede Straaler; jeg vil Dig det siige, men
troe mig,

Snart skal Du see langt andere Ting, og begribe, hvorfor Du
Med Dine Brodre fra Lyset deroppe, saa lille og svag er,
Og hvorhen Modet og Kraften (Du meer har end andre
jeg troer dog)

Har sig begivet, da Svaghed og Træfthed en Plads fik hos
Eder.

Viid da, at Punctet deroppe, som sender de mægtige
Straaler,

Kun er en Demant fra Roden, der hurtigst i Kreds gaar
om Solen.

Uhyre er den af Størrelse og har i hundrede Sekler
Indsuget Lyset af Solens, den alting oplysende Lue;
Hist er den indfattet, meddeles Skinner, den laante af
Solen."

Saaledes talte den vældige Olding, greb Naverne atter,
Roede til af al Kraft, saa at Vaaden gik hurtig, som Spydet,
Der af den styrende Haand drevet fremad, sig Skynder til
Maalet.

Nærmere kom de den truende Klippe, der havde mægtigt
Sig af det fraadende Hav, som en snysende Kjempe i
Kobber:

Klippen var graa, og det speidende Die ei kunde opdage
Noget fremspirende Straa, eller noget, der tydede Livskraft.
Paa en fra Havet vel hundrede Albuer ophoiet Slette,
Saae man et Huus; saa alene og sørgeligt var det, som
Klippen;

Nærmere seet til, det kunde vel synes at ligne et Tempel:
Mægtige Piller, af Kampesteen opførte, støttede Taget,
Der var bedækket med Plader af Kobber; men grønne
af Vælde;

Uhyre var denne Bygning i Størrelse, med fire Hjørner;
Forrest, paa Siden, der vendte mod Havet, var Porten af
Kobber,

Hvælvet, beslagen med Nagler; men Floiene vare tillukte.
Ikke et Vindue, ikke en Nabning paa Huset at see var;
Strigende Maager og Nærne kun flagrede stundom omkring det.

Snart stodte Vaaden mod Klippen, hyeri var udhugget en
Trappe,

Der forte steil, med to hundrede Trin op til Huset paa
Toppen.

Oldingen stæeg, skjønt saa gammel, med Lethed ad Trappen,
men Kno kun

Fulgte moisommeligt efter, thi Trinene vare for hoie.

Stønnende, næppe formaaende mere at drage sin Aande,
Naa'de han endelig Toppen af Fjeldet, hvor Oldingen rolig
Sad paa en Steen og betragtede Havet, der brusste histnede.
Nu gik det hurtigt til Porten af Kobber, beslagen med

Nagler:

Stor var dens Hvælving, som Himlens, det saae man forst,
naar man var nærved;

Grebet paa Midten, der tjente til Laas, for at aabne dens
Floie,

Ragede langt over Kno; skjønt paa Tærne, naa'de han ikke.
Dristig den Gamle omdreiede Grebet, en pibende Tone
Foer gjennem Hvælvingen, Klipperne gjenlode, som naar
det tordner;

Lønende derpaa med Legemet's Tyngde sig op imod Porten,
Aabnede han den; paa rustene Hængsler den dreiedes
langsomt,

Skjærende Luften med hæslige Toner, som Navne om
Nadsler.

Ind stred han, fulgt af den blegnende Kno, der af
Ahnelse gyste:

Hele det mægtige Huus var en Hvalving, hvis Loft man
 knap ojnede;
 Lyset brod ind gjennem Nabninger, en i hvert Hjørne af
 Loftet;
 Væggene, fugtige, grønne af Alder, udsmykkede vare
 Med de groteske Figurer fra Oldtiden, hugne i Klipper.
 Langs dem, paa Stene, smaae Fjelde i Storrelse, sadde der
 rundtom
 Skikkelse, Kjømpegestalter af Mennesker; Kvinder der sadde
 Skjonne og yndige, stolte og hæslige, unge og gamle;
 Mænd, der i Kobber og Jern vare klædte, med Sværde og
 Dver;
 Andre med Harper, med smilende Munde og Krands i
 Haaret;
 Alle dog havde et Træk af Tungfindighed, Kummer og
 Længsel;
 „Veed Du vel, mælede sagte den gamle Baadforer, og
 vendte
 Sig til den undrende Kno, hvad før Skabninger disse vel
 ere?
 Det ere Nordens de kraftige Guder, fortrængte fra Jorden;
 Her er dem anviist et Opholdssted indtil de yderste Tider:
 See kun hist oppe i Enden af Hallen paa Thronen af
 Graasteen,
 Sidder den eengang saa mægtige Odin, med Haand under
 Kinden,
 Pressende Fenris, den graadige Ulv fra Valhalla, med Foden.
 Ravnene have forladt de af Skjæbnen dybt boiede Skuldre;

Stjærget er hvidt, og det lynende Die har mistet sin Seekraft.
 Hos ham Du skuer Frue Frigge, den eengang saa yndige
 Kvinde,

Der sin dybtsørgende Husbond betragter med fugtige Blikke;
 Ved hende knæler den herlige Odun, med Væler i Kurven;
 Hun er den eneste, der endnu troster de sørgende Guder,
 Stjont hendes Væler henvisnede ere, og fyldte med Afse.
 See kun, derhenne paa Stenen, den vældige Stump af en
 Klippe,

Hviler Gud Thor; hvor han knuger med Harme den
 sørgende Mjølner;
 Hos ham den modige Tyr sidder grublende; een Haand
 han har kun.

Der er og Heimdal med Hornet; det nedhænger rustent ved
 Eiden,

Lyder ei længer paa Vifrost, naar Kjæmperne ride til Valhal.
 Seer Du og Egir med Ran, den hævnjerrige, end var
 hun altid,

Frydede sig naar de druknede Soemænd omdreve paa Havet.
 Her sidder Freir med Skirnir, hans Svend, dernæst kommer
 Bragi,

Valder og Gefjon, fald mod hver Ungerføvend, drovtygger
 Smerten.

Men, o! betragt dog den yndige Freia, hun endnu er deilig;
 Haaret er guldgult, som Himlen, naar Solen den dalende
 farver

Den med en døende Straale, der spiller paa blaalige
 Himmel;

Endnu hun græder for Odur, sin Husbond, der hende
forladt har:

O! thi den første, den eneste sande, oprigtige Elskov,
Er dog kun Blomsterstøv i eders Liv, der for Vandepust
svinder.

Loder og Hæmir, der sidde de begge; de skænke ei mere
Skjønhed og Wiisdom; thi Tiden og Sorgen har gnavet
saalænge,

At Loders Skjønhed er svunden, som Hæmir har tabt i
sin Wiisdom.

Men see herhen, paa den sidste af alle, en Kvinde, hun
holder

Endnu en Tavle i Haanden, og gransker med forskende
Blikke;

Det er Frue Saga; hun skriver ei mere, thi Griffelet brudt er.
Glyr seer Du ogsaa, og Uller med Buen, hvis Sene er
slappet;

Hermod staaer hist: nu han ganske forglemmt har sin List og
sin Snuehed.

Saaledes talte den Gamle med stigende Varme til Kno, der
Folte sig angstet ved Nærheden af disse Oldtidens Guder,
Der, skjønt forviste fra Himmels Throne, ferraadte der'
Guddom.

Men han betragtede Thor fremfor Alle; thi Guden ham
syntes

Herlig og stolt, som den døende Love i Dækenens Hule,
Der endnu slikker den blodige Stump, hvor hans Klo blev
afhugget.

Mere og mere hans Tanker forvirredes, Ahnelser stige
 Om en Tilværelse, længe for denne; han troede at høre
 Syngende Kjemper, der ginge i Striden og seirende dode.
 Mange forglemte Gestalter og Ansigter viste sig for ham;
 Kjære, længst hendode Stemmer og lode, som hist over
 Graven,

Kaldte ham ved længst forglemte Benævnelser, vinked' ham
 didhen.

Drommende, sig ei bevidst, giennemtrængt af usigelig Længsel,
 Led han sig uvillig bortdrage af den end snakkende Gamle;
 Forst da de udenfor Hallen alt vare, og Oldingen atter
 Lukkede Porten af Kobber, og Effoet foer gennem Klipper,
 Baagnede Kno, som af Dromme, og torte sig Sveden af
 Vandten.

Baaden besteg de atter, og Oldingen roede ivrigt
 Aftid smaatsnakkende, rosende Fortid og dadlende Nutid.
 Hurtig de fjernede dem fra den graanende Klippe i Havet,
 Ilte med flittige Mareslag henimod Den, der deilig
 Syntes at vinke dem med sine blomstrende Marker og Skove.
 Venlig sig snoede en Bugt ind i Landet, omgivet af Kraasfjov;
 Langs henad Kysten, saa langt ilkun Diet formaade at
 trænge,

Bølgede Kornet med yppige Neeg, man opdagede ofte
 Smukt hos det guldgule Korn, de blaalige Kornblomster
 niffe.

Kno sprang i Land forst, og ilte nysgjerrig forud; men den
 Gamle

Fulgte bagefter, da han havde bunden sin Baad til en
Stubbe.

Ind de nu gif i den kjolige Skov; næsten levende var den;
Thi de utallige Starer af Smaaafugle quidrede rundtom:
Hift paa den gyngende Green sad en Nattergal, klagede
lifligt;

Her svang en Lærte sig floitende op under Trærnes Kroner;
Skovduer kurrede kjelent og Hannen hidkaldte sin Mage,
Der først med Korn i Næbet floi op til de sprættende
Unger.

Sisg'ner og Drosler og Spurve og Svaler og Størke og
Støre

Qvidrede, floitede, slagrede, klappede, sluddrede om dem.
Egulmende Jordbær, som Pigernes Læber, fremtittede venligt;
Deilige hesperidiske Frugter i Trærne smilte,
Syldne, som Morgenens Blodme, de hang blandt de lysgrønne
Blade,

Medens forunderligt Demantens Straaler sig skjode igjennem.
Udenfor Skoven udbredte en Eng sig, men Sproget
forstummed,

Kan ei beskrive den Farvepragt, tallose Blomster frembode:
Blegrode Roser, saa store som Hoveder, blottende Barmen
For det henstirrende Die, der luffede skamfuld sig atter;
Uhyre Lillier, hvide, som Skummet, der danser paa Boven,
Havede rank sig i Veiret, og ragede over dem alle;
Etkjonne Aurikler, Sneeklotter og Neliker vare her ogsaa.
Blomster, som Kloderne see kun hver Hundrede klar sig
udfolde,

Spirede her af en uhyre Størrelse, spirede mange.
 Meest overraskende var det at see den hørmødige Solsfil,
 Der, som et Piletræ stor, saae paa Solens Medbeiler med
 Dmhed.
 Hift, mellem Engens de uhyre Græsstraac, fremtittede
 venligt
 Nattens og Dagens Violer og Vaarens saa kjære Kjærminder.
 Duften, som disse utallige Blomster udbredte, bemestred'
 Gandske sig Sindet og Hjertet, og Tankerne næsten beruste.
 Dog meest af alting beundrede Kno de omslagrende Væs'ner,
 Der kun bestode af Ansigter, men saae usigelig smukke;
 Gyldne smaa Vinger de havde og slagrede rundtom som
 Alfer,
 Eller i Skumringens Time, som Guldsmedde og Sommerfugle.
 Ligesom Bierne, fløi de fra Nose til Nose paa Engen,
 Dukkede Ansigtet ned i den svulmende Fylde af Blade,
 Slagrede derfra til Naboen, for og at kjæle for hende.
 Hift og her saae man paa Eletten smaa Lovhytter; disse
 bestode
 Kun af Jasminer, Sirener og Roser, de formede vare
 Alle som Templer, hvor Soilerne udgjorde Rosernes Stolte.
 Nysgjerrig ilte den undrende Kno, og den Gamle ham fulgte
 Langsomt bagefter og brummede over den heftige Ungdom.
 I en af Hytterne hvile en Stikkelse, roelig, alvorlig;
 Skjonne og mandige vare de bydende Træk i hans Ansigt;
 Skjægget var graat, det bedækkede Brystet; hans Bryn vare
 store,
 Panden var ædel og hoi, og hans Isse var uden Bedækning.

Omkring de mægtige Lemmer var malerisk slynget et Klæde;
 Skikkelsen holdt i sin Hoire en Straale, der lignede Lynets,
 Og paa en kongelig Ørn hans Venstre behagelig hvilte.
 „Her seer Du Jupiter” stønnede Kjømpen, der endelig
 naa'de

Kno, som nysgjerrig betragtede noie den herlige Skabning.
 Jorrig fortalte nu Oldingen, varmere blev han ved hvert Ord,
 Hvo denne Jupiter var, og opregnede Brodre og Afskom;
 Derpaa gif begge fra Hytte til Hytte, og saae paa dem Alle:
 Juno, den høie mistænkende Juno, med bydende Mine,
 Sad i sit Tempel og syntes at tænke paa Jupiters Elskov,
 Kjelede for sin smukt fjedrede Fugl med de braadne Fodder,
 Sørgende, glad dog, ei mere befrygtende Medbeilerinder.
 Pluto de saae og Vulkan, der var halt, og Neptun med
 sin Trefork:

Mars sad med truende Miner og Herkules holdt paa sin
 Kofle.

Venus, meer deilig end det Ideal, Phantasten sig Faber,
 Hvilede yppig paa Roser; men Amor var ikke hos hende;
 Han var slet ikke herne, saa sagde den Gamle, han var
 end

Oppe i Verden, thi Qvinderne skjulte ham, da alle Guder
 Blev forviste fra Jorden, og droge til Den i Maanen.
 Ogsaa Diana, den kyske Gudinde, med Kogger og Bue,
 Var i sit Tempel; en Hund saae ved Siden; den hvid var
 som Eneen.

Dernæst Minerva med Landse og Hjelmt, og en Ugle ved
 Foden.

Ogsaa Apoll med sin Lyre, hvis gyldne Strenge var
sprungne.

Bachus laae tryk i sin Lovhytte, dannet af Vedbende-
Ranler,

Sov paa et Leie af Druer, og Tigere laae rundt omkring ham.
Muserne vare forsamlende alle; men Templet var større,
Simplere ogsaa; dog mere hoitideligt var det derinde,

End i de andre smaae Lovhytter, hvori hver Gud sad alene.
Sandske undseelig Kno sankede Diet for Gratiernes Ynde,
Der, som et Kloverblad, hvilede sammen paa Leiet af
Blomster.

Flora, som Blomsternes kjerlige Moder, i Hytten af Blomster,
Frydede sig over Bornenes blændende Skjonhed og Mængde.
Ogsaa Pomona, samt Havernes øvrige smaae Guder vare
Samlede her med de talrige Nymphes, med Pan og med
Fauner;

Vindene vare her: smilende Zephyr betragtede Flora.

Flodernes mange, graasfjægede Guder, ærværdige Gamle,
Badede Krutterne kun med de evig nedstrømmende Taarer.
Hist i en Lovhytte, simpel og sørgelig, sadde tre Qvinder,
Strange, alvorlige saae de ned for sig; det Parcerne vare:
Traadene, korte og lange og grove og fine og bløde,
Spandt de ei længer; thi deres Tilværelses Traad var
afklippet.

Længe gif Kno med den snaksomme Olding fra Tempel til
Tempel,

Lod sig fortælle saa mangen et Sagn om de faldne Guder.
Dog ikke folte han hiin uvilkaarlige Krefrygts Gysen

For disse Sydens forkjælede Væsner, hvis Opholdstæd ligned'
 Mere et Himmelens Eden, end Fængsel for bortjagne Guder.
 Hoiere agtede han hine nordiske, himmelske Kjemper,
 Som i den sjunkene Vælde, foragtede gyldne Lænker.
 Tænkende dybt over Tingenes Verel, han Oldingen fulgte,
 Der endnu altid fortællende førte ham langsom til Baaden.
 Forst da han sad i det gyngende Fartoi, der ilste fra Den,
 Sukkede han dybt fra Hjertet, betragtede længe den Gamle,
 Der heel fordybet i Kjere Erindringer, roede ivrigt.

„Siig mig, begyndte nu Kno, jeg har glemt reent at spørge
 derefter,

Hvo er Du egentlig, venlige Gamle! der villig har ført mig
 Over til Perne, viist mig saameget, som Andre ei ahne?“
 Oldingen henlagde Narene korsviis for Brystet og stirred'
 Med sine matte, hendoende Dine paa Kno, der ei kunde
 Taale det forskende Blik, han slog Dinene ned, og han
 gyste.

„Daare fra Lyset! saa brummede Kjempen, med skurrende
 Stemme,

Vidste Du ikke, hvo jeg var, og satte dig dristig i Baaden?
 Dengang, da hine derovre paa Den end boede i Himlen,
 Førte jeg Skyggerne, naar deres Legemer jordede vare,
 Over til evige Glæder og Mange til evige Qualer;
 I denne Baad, hvor Du sidder, for Skyggerne sadde med
 Elskæven.

Charon jeg hedder, nu kjender Du mig vel?“ Kno gyste
 ved Navnet.

Noelig og uden Forandring i Miner, den Gamle sig reiste,

Tog fra et Rum, der var skjult under Bænken, han sad
paa, en Krukke,
Gammel, af Leer, med et Laag, som var jiret med sælsomme
Enortler,

Sagde halosmilende: „Drik kun, min Son! thi Du trænger
til Styrkning;

Denne saa listig, som kjolige Drik, vil snart bortjage
Estrækken.”

Nøtende, ei ganske uden Mistanke, tog Kno imod Krukken,
Som indtil Nanden var fyldt med det klareste, reneeste
Ferskvand.

Allt, som han drak denne uvante Drik, den ham smagte
forreflig;

Mere og mere begjærlig indslugende Vandet, han saae sig
Selv i den spejklare Glæde, men Tørsten bestandig blev
større.

Vandet var næsten aldeles forsyndet, da saae han med
Rædsel

Nede paa Bunden af Krukken en Slange, der beed sig i
Halen;

Rystende heftigt af Afseje, han hurtig gav Krukken tilbage,
Satte sig ned saa, thi sovnig og slov var han bleven af
Vandet.

„Hvordanne smagte det? spurgte den Gamle og hensatte
Krukken

Atter i Rummet, tillukkende Klappen; han satte sig paa den:
Beed Du vel, hvad Du har drukken? Det Vand var fra
Leihe; Du glemmer

Sikkert at sige de Smaafolk deroppe, hvad Du har opdaget.
Kno ikke horte ham mere; hans Dine alt luskede vare:

Maanens Beboer, der aldrig før kjendte, hvad Vand var,
ei taalte

Denne for ham stærkt berusende Drik, der fra Læthe var
hentet.

Værende Kno fra sin Baad op i Hulen til Stedet, hvor
Rebet

Snoet var fast om en Klippe, den Gamle ham bandt det
om Livet,

Snakkende smaat med sig selv, som de gamle Folk syslende
pleie:

„Hine udartede Mennesker ikke behøve at vide,

hvad vi her drive i Morket; thi Mørke det er dog mod Solen;

De ere svage og ligne ei hine henflumrede Slægter,

Dengang, da jeg end var ung, og da Sænerne soulmede
kraftigt.

Dog denne Yngling var vakker; han horte mig lærvillig tale;

Derfor jeg sørger og for ham, at atter han kommer til Lyset.

Saaledes talte den Gamle og rykkede længe i Louget,

Indtil han mærkede, at de deroppe, det haledede til dem. —

Midlertid ventede Sno og den yndige Væ, og Bla ventede'

Paa at den modige Kno skulde komme tilbage fra Hulen.

Mangen en Taare fra Datterens Die nedrullede' i Dybet;

Thi nu først folte hun rigtig, hvor dyrebar Kno var for
hende;

Sno, selv den haarde steenhjertede Sno, endog knuste en
Taare;

Den vilde trænge sig frem i det Dø, der ei kjendte Graaden.
 Endelig saae de, at Louget bevægedes, rykkedes nedad;
 Jublende høit op, tog Sno fat i Rebet med kraftige Hænder;
 Bæ selv tog fat, ogsaa Bla og det øvrige Hoffolk nu
 haled'.

Nærmere, nærmere skintedes Byrden, der svæved' i Huln.
 Bæ, utaalmodig, sig boiede langt over Manden og raabte:
 „Kommer Du endelig, elskede Kno! af, Du dvælede længe;
 Næsten vi frygtede, at vi heroppe Dig saae aldrig mere.”
 Dronende raabte det atter fra Dybet: „Dig saae aldrig
 mere.”

Gysende ved denne varslende Stemme, Bæ stirrede nedad;
 Men da hun saae, at han ikke sig rørte, og Døet var lukket,
 Troede hun at han var død, og det troede de alle tilsammen.
 Grædende vreed hun de snehvide Hænder, saa Knoklerne
 knaged',

Favnede Kno, der i dødsige Slummer laae henstrakt paa
 Stenen.

Sno ogsaa klagede; Moderen græd over Datterens Smerte.
 Hoffolket, Qvinderne hylede alle; thi Hovdingen klaged'.
 Ynglingen bare, de langsomt til Slottet, i Salen ham
 lagde,

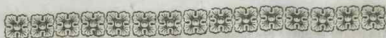
Midt paa det fliseede Gulv, og afforte ham Kjortlen af
 Barktraad.

Derpaa sig nærmede Bæ med de øvrige Qvinder i Orden,
 Satte sig med dem ned hos ham, paa Gulvet, og Taarerne
 flode.

Bla og den mægtige Sno, og alt Folt, der ved Hove var
 samlet,
 Strede i Salen, samt Evendene, der havde Vagt omkring
 Slottet.

Langsømt nu aabnede Kno sine matte, halvbrustedne Dine,
 Smilte med inderlig Venlighed til den dybsørgende Qvinde,
 drog saa et Suk, og henslumrede blidt i den Elskedes Arme.

Rodmende huld, som en Pige i Ungdommens Blomster vel
pleier,
Smilte den østlige Himmel, forkyndte den herlige Brudgom,
Der i sit festlige Klædebon reiste sig op fra sit Leie,
Og fra sin Glorie udsendte tallose, varmende Straaler,
Der med sit lysende Guld overdroge de kneisende Fjelde:
Hoit op de taarne sig paa det af Havet trindt ombruste
Island.
Blomsten, der spiret paa Marker og Blomsten, der spiret i
Lunde,
Baagnede, styrket af natlige Bluun og af Duggens smaae
Perler,
Der, som Smaragder, Saphirer og røde Rubiner smukt funkler,
Vexle i Lyset og frembyde Diet utallige Farver.
Grønnende Elove med søvrige Kroner, gjenløde af Tusind
Emaafugles Triller, der hilste paa Dagen, og Hanerne gule.
Vølgende Kornmarker saae man saa grant fra de skyehoie Fjelde,
Rundt om i Landet, saa langt itkun Diet formaaede at
trænge.

Floitende Lærker sig svang under Skyen og dugged' i Kornet,
 Flaggrende Spurve der hentede Mad til de sjerløse Unger.

Mange smaae venlige Landsbyer saae man, med reentlige Huse;
 Kirker med hoirode Tage, hvis Taarnspire vare forgyldte.

Hist fra den aabnede Dor af et Bondehuus, straatakt, nysmalet,
 Traadte en Pige i Morgendragt, munter og frisk som Naturen,
 Paa hendes spæde, smukt formede Skuldre, et Bæretæe hvilte,
 Og fra dets Ender to Snore hang ned; ved hver Snore var
 en Jernkrog;

Hurtig hun loftede Spandene, hvide, beslagne med Jernbaand,
 Paa disse Kroge, gif syngende bort, mens hun stittede konstigt
 Sine guldgule, vildeflagrende Lokker, saa skjonne som Freias,
 Hilsende ventlig til Naboens Son, der just aabnede Porten,
 Og fra sin Faders tær proppede Stalde og Stier drev Dvæget
 Ud paa en Eng, i hvis yppige Græs alle Faar bleve skjulte:
 Saadan var Jøland; et Eden i Frugtbarhed, Skjønhed og
 Velstand.

Dog man fortalte, som Sagn fra de ældgamle Tider, at
 engang

Var det nu blomstrende Jøland en Øst, hvor kun Frost havde
 hjemme,

hvor ifkun enkelte Maaneder Varme oplived' Naturen,
 Medens det øvrige Aar var en Vinter, der luede Spiren.

Dog ogsaa dengang var Landet bebygget, men sparsomt kun
 boede

Mennesker hist og her; der, hvor Naturen en Smule dem
 tilbød,

Bygte de Huse af Træ og opholdt deres Liv kun med Noie

Bed det fra Hvalfisken ranede Tran, hvormed Livet han led og,
 Og med den torrede Storfisk, der haard var og knap kunde
 tygges.

Dog ogsaa havde de Edderduun og mange kostbare Huder,
 Som de udforte til fremmede Lande, for andre Producter.
 Korn blev dem sendt, ogsaa andre Artiller fra Modrenelandet,
 Dannemark, dette velsignede Land, der var frugtbart og deiligt;
 Thi fra umindelig Tid havde Drotten af Dannemark eiet
 Island og anseet hver Islænder lige med Danske og Norske:
 Ja naar en Islænder kom ned til Sjælland, han ventlig
 modtoges,

Pleiedes gjæstfrit, og sendtes tilbage, beriget med Gaver;
 Ogsaa hver Dansk, der til Island ankom, blev behandlet som
 Broder.

Nu var det frugtbart; et underligt Særsyn: man paastod at
 Jorden

Hadde forandret sin Stilling mod Solen; end strede de Lærde.
 Landets Indbyggere vare bekjendte fra Aldtidens Dage
 For deres Kundskab og granskende Aand, der dem syntes at være
 Alle medfodt, og de herligste Varder fremstode iblandt dem.
 Dannemarks Konger med Omhue opelskede Kunster og Lærdom;
 Thi hist paa Sjælland de slittige Island're samlede Alle,
 Pleiede Kundskabens stræbende Spire i Skygge af Egen,
 Der under Iovrige Krone dem tilbød et Ophold og Arne;
 Naar da det kostbare Sæd var skudt op til en Blomst uden
 Lyde,

Vare de den op til Island og plantede den mellem Klipper,
 Hvor den som sneehvide Sneekloffe spirede deilig i Sneen.

Oldtidens Konger end levede stedse i Folkets Erindring :
 Faderen samlende Bornenes lystige Skare omkring sig,
 Maatte fortaelle om Christian, Kongernes Fader, og Fredrik
 Riegod, og deres Dyder var bleven til Ordsprog i Landet.
 Nu da det frugtbare Island var mægtig, en Stat blandt
 de andre,
 Stod det dog under de danske Monarker, en Deel var af
 Danmark,
 Bidrog betydeligt til dette Riges nuværende Storhed ;
 Thi mange rige og dristige Kjobmænd alt handlede længe
 Paa det paa alle Producter saa rige Nyeholland, der nyelig
 havde fra blodige Haandsled Brittaniens Lænker afvristet.
 Ogsaa med Grækenlands ældgamle Kongehuus havde de
 knyttet
 Handelsforbindelser ; havde et Dylag i Stadernes Dronning,
 Athen, denne Grækernes uhyre Hovedstad, Kongernes
 Sæde. —
 Første September i Aaret tre Tusind, to Hundred' og Tyve,
 Vare forsamlet i Keikiavig paa den nyehygte Toldbod,
 Mange Slags Mennesker, Unge og Gamle og Qvinder og
 Born,
 Haandværksmænd, Kjobmænd, Soldater, Matroser, samt
 Præster og Lærde ;
 Alle betragtede tausé kun Havet, og syntes at vente
 Noget besynderligt, der skulde komme til Syné langt borte.
 Her stod en gammel Spitsborger med rødlig Paryk og med
 Spænder
 Paa de høihælede Skoe ; med uhyre Staalknapper i Kjolen.

Dreiede Snustobaksdaasen i Haanden, og knipsende dernæst
 Paa den med Fingrene, tog saa en Prise; sig rømmende
 vendte

Han sig til Naboen, det var en smalbenet Degn med sort
 Kjole,

Yderlig ludslidt, men borstet og banket af Konen derhjemme:
 „Siig mig, Herr Siegfried, hvad er det for Dumriansreger
 af Staten,

Ødsel at bortkaste Pengene, som vi dem suurt maa betale
 I vore Ansigters Sveed, til en saadan ravgal Underprise?“
 Havende Dinene opad mod Himlen, gjensvarte den Sorte:

„Al! ja i Ansigters Sveed skulle Menneskets Børn jo arbeide;
 See kun hvorlunde de strømme herhid for at gabe paa Soen,
 Der snart skal frembære Uhyret, som vil fortære alt, hvad de
 have moisommelig skrabet tilfammen for sig og for Kirken.“
 Ole, en Soemand, der nyelig var kommen fra Norge og
 horte

Det, hvad den Sorte fortalte, først dreiede Straaen i
 Munden,

Vendte sig derpaa til Degnen og svarte ham, haanende
 Manden:

„Du har nok Djæveln i Livet, Du Krabbe! Din Etal ogsaa
 sort er;

Hvor kan Du tale om det, Du slet ikke forstaaer, Du jo kaster
 Op, naar Du kommer i Vaaden, der forer Dig over en
 Lystpark.

Seer Du, det Etib, som vi vente, er stort, som en Bye
 vel i Omfang;

Der ere ordentlig Gader deri, og i dem ere Huse;
 Ja i hvert Huus er en Brønd, hvori Ferskvand, og det er
 just prægtigt;

Thi naar man er nogle Maaneder ude paa Havet, saa bliver
 Vandet fordærvet og lugtende, hvilket kan frembringe
 Sygdom.

Dernæst kan Søen saa let ei faae Magt med den uhyre
 Bygning;

Den kan vel udholde mangan en Storm, hvor de andre
 gaae under.

Mange Slags Varer, som tredive andre Etibe ei holde,
 Kan den paa eengang Jer bringe fra een Verdensdeel til en
 anden;

Og alle Menneſker kunne paa Jorden besøge hinanden,
 Uden ved Reisen at blive forarmede; det er jo prægtigt.
 Naar derpaa Vinteren kommer for Døren, hver fattig
 Matros kan

Gaae sig en Bolig med Lysning og Varme i Etibets smaae
 Huse.

Er det ei prægtigt? Du trækker paa Flaben; ja I maae
 betale

Tiende, ikke til Kirken, til Dronningeskibet paa Søen;
 Og det er rigtigt; thi hundrede Dampmaskiner det fører;
 De maae betales og holdes vedlige, derfor har I Penge.”
 Dette han sagde, udspyttede Straaen og tog sig en anden.
 Degnen gif skamfuld til Siden, udleet af Unge og Gamle.—
 Pludselig gjenlød en Jubel af tusinde Stemmer, og Hurra:
 Dronningeskibet man oinede langtfra, som kulsorte Skjepunct,

Forbud paa Stormen; det ilte ad Boven, en mægtig Kolosse.
 Hoit fra de hundrede Skorstene hølgede Rogen med Himlen;
 Herlig udbredte for Vinden sig Dannemarks Flag, det er
 blodrodt,

Hundrede Men vel langt og Halvhundrede bredt det udfolded'
 Sig over Skibet; det snehyide Kors var saa smukt i det
 Rode.

Hundrede Vimpler med Vindene legede; hoit drog det længste
 Sig hen ad Himmelsens hvælvede Bue, som Regnbuen sees;
 Forrest paa Stavnen af Skibet stod opreist en Qvinde i
 Marmor,

Dannemarks Billede, tredobbelt kronet, en Love ved Foden;
 Derunder stod med forgyldte og uhyre Bogstaver skrevet:
 „Dania, Septentrionis Regina,” og Dronningeskibet
 havde man derfor det kaldet; thi det var det største, man
 kjendte.

Lidt efter lidt nu formindskedes Rogen, og Skibet begyndte
 ogsaa at standse sin hurtige Fart; snart de kastede Anker.
 Tallose Vaade bedækkede Søen, omringede Skibet;
 Nogle afhentede Reisende, der horte hjemme i Byen;
 Andre henførte Bekjendte og Venner til dem, der ombord var.
 Her saae man Venner, i mange Aar adskilte, finde hinanden,
 Stumme at trykke de slyngede Haender og bortviske Taarer;
 Handlende, der havde vigtige Ting at berette hinanden,
 Samlede hist sig i Klynger og aftalte Handelsprojecter. —
 Her steg en Fader og Moder fra Vaaden gesvindt op i
 Skibet,

tilte at omfavne Sønnen, der kom fra en Udenlandsreise;

Sosteren stod lidt i Graastand, betragtede Broderen kjerligt.
 Hefrig, affindig af Glæde, en Yngling sig svang op paa
 Dækket,

Vortstodte alle og mærkede ikke at de bleve vrede;
 Thi han opsogte sin elskede Pige: et Nar alt var svunden
 Siden hun reiste hen til Kjobenhavn, for at hente den lille
 Modreneaarv, længst bestemt til en Huusholdnings forste
 Indretning.

Alting var Munterhed, Glæde og Liv; thi hver ventede
 Noget.

Ikkun en Yngling af ædelt Udseende, smuk som Adonis,
 Stod ganske ene og syntes forladt af hver levende Skabning.
 Som naar en Klippe, der hoit rager op blandt de andre
 smaa Klipper,

Rives af Stormen, den vældige, ned i de fraadende Bolger;
 Dog ogsaa her med sit mosdækte Hoved den rager i Veiret:
 Men den er ene, er ganske adskilt fra de forrige Venner.

Bolgerne hoppe og dandse og bruse fortrolige om den,
 Nulle forbi, og berøre den ikke, undtagen som Gjender.
 Længselfuld be'er han de rullende Bolger at hilse derhjemme;
 Men de forstaae ham slet ikke, de bruse og kumme og ise.
 Saaledes stod han forladt, og slet ingen bekymred' sig om
 ham;

Thi ingen kjendte ham: Pigerne ei engang skortede til ham.
 Een ikkun kjendte ham: det var en Pige med himmelblaat
 Die,

Kinder saa hyde og røde, som Sneen og Foraarets Noser;
 Haaret var guult, som det fineste Hør, og de hoirode Læber

Lignede Tvillinge Jordbær, der vore tilsammen paa Stikken.
Ynglingen vendte ei Dinene fra hende; hun saae ham ikke.
Venlig hun rakte sin Haand til en Mand, der forsigtigen
førte

Hende i Vaaden og satte sig hos hende; hurtig den ilte
Henad de fraadende Bolger; men Ynglingen stirrede efter,
Knuste en Taare i Piet og lod sig saa sætte fra Stibet.

Hugo det var, denne Ulyffens udvalgte Yndling fra Barn alt,
Stjont ham Naturen udrustede gavmild med herlige Evner.
Godt paa det yndige Sjælland, hans Moder for tidlig
bortdøde

Fra den treaarige Dreng; han en Stedmoder fik, der
behandled'

Ham som en ægte Stedmoder, og talte hver Vid ham i
Munden.

Sorgeligt henrandt hans Borneaar, der ellers pleie at være
Menneskets glædste Tid; thi hans Hjerte og Hjernen, der
blod er,

Kan ikke længe bevare de Indtryk, som Sorgen bibringer;
Let de udslettes, som nystraadte Spoer, medens Sneen
end falder.

Videbegjærlig randsagede Ynglingen ældgamle Skrifter;
Thi de længst hendøde, Oldtidens Barden, endnu ei
forglemte,

Effede han som beslægtede Væfner fra Barndommens
Dronne.

Langt ud paa Matten, naar Lampen med sparsomme Olie
brændte,

Læste han ofte og troede sig midt iblandt Fortidens Helte:
 Sectors begejstrede Mod og hans Heltedod hævede Anden,
 Medens Andromaches Klager og Laarer bedrovede Hjertet.
 I de opstigende Dunster af Lampen, han troede at oine
 Norvens omtraagede Aander fra Hoilandets Steyhoie Fjelde.
 Han, der høitideligt sang om Forsoningen, Golgathas Varde,
 Vakte de slumrende Følelser dybt i det barnlige Hjerte.
 Dog fremfor Alle begejstrede ham hine nordiske Sange
 Om Valnatoke, om Arel og Valborg, om Rolf og om
 Haken.
 Men naar han handelsesviis fik i Haanden den Bog, hvori
 Storhedens ængstende Fald blev behandlet som Kjobmænds
 Gullitter,
 Og hvor en kostbar Reliquie, Asken paa Santa Helena,
 Haanedes endnu i Urnen, hvis gyldne Ring var bortsmeltet,
 Samlet som glodende Aske paa Fiendernes ledige Jæser,
 Kastede han den forbittret i Krogen og stampede paa den.
 Da den opvakte og lystige Knos nu blev større, og ikke
 Wilde sig krumme for Stedmod'rens Nag, og ei vilde vige
 For sine Halsbrodre, der ham fortrængte fra Faderens
 Hjerte,
 Sogte hun ofte at opægge Faderens Brede imod ham;
 Talte til ham om Nathalie, Naboens fattige Datter,
 Der var opvoxen med Zugo: de elskede længe hinanden;
 Thi hun var deilig og bly, som en Rosenkney, der sig
 udfolder.
 Ofte de elskende Unge tilsvore hinanden en evig

Trofskab, hvordanne det gif end; thi Pigen befrygtede stedse, At Hugos Fader, der riig var og mægtig, ei skulde tillade ham at forbinde sig med hende, da hun var fattig og ringe. Hugo, der troede sin Pige oprigtig og uden al Falskhed, Fattede snart en Beslutning; han opsogte Faderen ene, Sagde ham ganske oprigtig, hvorledes han elskede Pigen, Og at han ene med hende engang kunde lykkelig blive; Derfor besvoer han ham, ei at modsætte sig deres Forening. Faderen, længst forberedet ved Stedmod'rens giftige Taler; Troede nu virkelig Alt, hvad hun havde fortalt ham om

Hugo:

At han var ganske fordærvet af nedrigt og ryggesløst Selskab, Og at han nu vilde frøne sit Værl ved at føre til Alret Naboen's fattige og, som hun sagde, udsværende Datter. Hidsig og opbragt bebreidede han nu sin Son hans Opførsel, Truede ganske at gjøre ham arveløs, hvis han ei affød fra sin Beslutning og lovede stadig Forbedring fremdeles. Hugo, dybt krænket ved Faderens Brede, ham svarte besæden, At han ei vidste sig skyldig i nogen Forbrydelse, men at Han aldrig vilde forlade sin elskede Pige i Verden. Bragt til det Yderste, troende Sonnen aldeles forhærdet, Gav ham den opbragte Fader sin hele Forbandelse, svor og At han ei skulde ham arve og aldrig ham komme for Die. Signende Faderen dybt i sit Hjerte, den krænkede Hugo Jilte fra Hjemmet; han vidste ret godt, hvo det havde bevirket. Slet ikke var han for Fremtiden bange, han havde saa mange

Herlige Kundskaber, haabede dermed at kunne ernære
 Sig og sin elskede Pige, naar de ifkun noisomme vare.
 Listige, huuslige Billeder malte han sig i Ideen;
 Haabede endnu at kunne forsone den blandede Fader,
 Naar han ad Aare ham satte en guulloffet Engel paa
 Knæet.
 Hurtig han skyndte sig hen til Nathalie, vilde undskyldte
 Faderens Opførsel, og i den Elskedes Arme sig troste.
 Men han fandt ei Nogen hjemme, kun Ane, den rystende
 Gamle,
 Sagde ham ganske bedrovet, at Robert, en Kjøbmand fra
 Island,
 Havde afhentet Nathalie til en Seilads omkring Flaaden,
 Der nys ankommen fra fremmede Lande, var samlet paa
 Rheden.
 Midlertid havde hun skrevet en Seddel, og havde befalet,
 Kun at levere ham den, naar han spurgte om hende der
 hjemme;
 Dermed gav Ane ham Sedlen og lukkede grændende Døren.
 Længsel, gjennemtrængt af en frygtelig Ahnelse, aabnede Hugo
 Brevet, og læste, og læste bestandig, og stirrede paa det.
 Som naar en Landmand, der vender fornøiet tilbage fra
 Staden,
 Hvor han med Fordeel har affat de Varer, han selv haver
 avlet
 Paa de med Flid og med Omhu veldyrkede Marker der
 hjemme,
 Bliver paa Veien af Regn og af Torden og Storm overrasket;

Snart han er hjemme, og glæder sig alt til den varmede
Stue;

Thi det er koldt i October, især naar det stormer og regner.
Pludselig seer han istedetfor Baaning og Stalde og Lader,
Nygende Mure og Gnisterne fra det end brændende Korn;
Frugterne af mange Aaringers Sparsomhed gaae op i Luen;
Konen og Bornene omringe grædende Faderen; men han
Bliver forstenet af Skræk og seer taus paa den gnistrende
Flamme.

Saaledes Hugo betragtede Brevet i nogle Minutter,
Foer da i Veiret, som om han var vaagnet af Feberens
Drømme;

Knyttende Haanden, han slog sig for Panden og iilte til
Stranden,

Hvor just det mægtige Dronningeskib laae til Afreisen færdigt.
Længe han stirrede ned i de skumrende Volger, der syntes
Mumlende, dansende, smigrende at ville lokke ham til dem;
Men en ufattelig Jøselse holdt ham tilbage fra Springet.
Tankelos saae han paa dem, der ved Stranden forsamlede
vare,

For at bestige de vuggende Baade, der skulped mod Kysten;
Da han Nathalie saae med den fremmede Kjøbmand, der
ofte

Gjorde den Reise; thi han havde egentlig hjemme paa
Island.

Skyndsomt bestige de Baaden, og begge saae ofte tilbage.
Hurtig, som Lynet, en Tanke igjennemfoer Hugo, han
svang sig,

Ned i en Baad, der alt fuld var af Guld, saa Matroserne
 neppe
 Kunde den føre igjennem den heftige Brænding ved Landet.
 Skibet, der var saa uhyre i Omfang, tillod ham at blive
 Ganske useet af hans bortførte Brud og af hendes Bortfører.
 Nu, da de vare paa Island, han vilde de Flygtende følge,
 Hvorhen de gik, som en Skygge, men uden at mærkes af
 begge;
 For, i det mindste, hvis Robert bedrog den forlede Pige,
 At kunne straffe Forføreren, vovende Livet for hende.
 Derpaa han vilde med Dronningeskibet fortsætte sin Reise;
 Thi da han Fædrenehuset forlod, hvor han fødtes og bared,
 Tog han først med sig sin Modreearv, der bestod i Juveler.—
 Midlertid tabte ei Hugo af Sigte den Baad, hvori førtes
 Hele hans Haab og hans Glæde i Livet, som han havde
 mistet.
 Snart saae han begge de Flygtende stige i Land og sig
 nærme
 Bognene, der holdt paa Toldboden rundtomkring for at
 befordre
 Reisende til de bortliggende Vertshuse inde i Byen.
 Heste ei droge de hurtige Bogne, smaa Dampmaskiner
 Sattes i Gang, og et Noer var der fortil, som styrede Farten;
 Engelland skyldtes det første Opfindelse, sagde man, dengang
 Da det endnu var saa mægtigt ved Handel og riig ved sin
 Kunstflid.
 Hurtigen rullede Bognen afsted; men den eensomme Hugo
 Slendrede vilkaarlos gjennem den larmende, folkrige Gade.

Altid, hver Gjenstand, hvert Menneskeansigt ham fyldte
med Kjæde;

Og mellem disse utallige Mange, han vandrede ene.

Ofte, henreven af Hjertets og Sjælens forfærdende Tomhed,
Sogte han mellem den stœiende Mængde med speidende Die,
Om han ei kunde opdage et sølende Væsen, for hvem han
Kunde udtonne sin Kummer; han trængte til Trost og
til Lindring;

Men alle flode forbi ham, hver løb til sin egen Forretning:
Præget af Gjerrighed, Stolthed, Indbildselighed han saae paa
de Fleste;

Hykkelse ofte, og hoirode Masket ham gloede imode.

Hist sammenstimlede Folket om en Charlatan, der tilbød dem
Med sin konstfærdige Haand at beføle de tomme Hjerner,
For at forkynde dem, hvilke Organer, de havde at frygte:
Manden, med Konen ved Haanden, sig trængte til ham,
for at høre

Om end hans Kone vel kunde faae Børn, sjønt temmelig
gammel.

Faderen bragte til Manden sin opløbne Son, for at spørge,
Om denne tosfede Dreng havde Mod til at staae for en
Klinge:

Alle, der tvivlede om et Talent, lode Masken beføle.

Her sadde Smørrere for Stafeliet, med Farver og Pensler,
Malte for ringe Betaling hver Gjak, der kun onsked' at eie
Sit eget kjere, velpudsede Jeg, med Paryk og med Brillen.
Hist, ved et Hjørne, paa offentlig Gade, blev opført af
nogle

Ufeligst spillende, jammerligt paatlaedte Gjoglere Stykket:
 „Død og Opstandelse af den udmærkede Helt, Bonaparte;”
 Dernæst til Efterspil: „Miguels Forpleining i Helvedes
 Huler.”

Slareviis strømmede Folk til et Huus, der var stort og
 anseeligt;

Tankeløs fulgte og Zugo med Strømmen: han kom til
 en Sal, hvor

Mange Slags Menneſker ſtuede vare ſom Spegeſild ſammen;
 Alle kun gabede paa Automat, der ſtode paa Gulvet,
 Sadde paa Stole, paa Borde og Bænke, og ſadde i Bure:
 Her vare konſtige Menneſker, Hunde og Katte og Løve,
 Smaa Papegoier og ſtore, ſamt alle Slags Aber og Eſler;
 Om mellem diſſe gik Konſtneren hurtig og dreiede Skrue;
 Hvergang en Skru blev dreiet, bevægede ſig Automat,
 Frembragte hæslige Toner, enhver efter ſin Eſterligning:
 Skurrende Menneſkeſtemmer ſnart hylede, Hundene gjø'de,
 Kattene miauede, ſom naar de Bryllupper holde paa Taget;
 Loverne brølede, Aberne ſkrege og Eſlerne ſkrøde;
 Kragerne ſkrege og deriblandt quiddrede mange ſmaa Fugle;
 Det var ſom om hele Helvede havde hidſendt ſit Orcheſter.
 Med begge Hænder for Dreene, ſkyndte ſig Zugo at komme
 Utter paa Gaden; thi dette Spectakkel bedøvede ganſke.
 Endnu de ſkrigende Toner ham ſkurrede hæsligt i Dret,
 Da en beſynderlig Mand, der var iført en Kjole af Floiel,
 Standſede ham med et latterligt Buk og med hoſlig Tiltale:
 „Viſtnok, hvis jeg tør af Herrens tærpæſſende Klæder det
 ſlutte,

Er de en Fremmed, fra Engelland sagtens, der hurtig
opsoger

Alt, hvad Mærkværdigt, her er udi Staden, at see eller høre;
Derfor med dybeste Værefrygt er jeg saa dristig at bede
Dem at besøge mit Selskab, jeg her har forsamlet omkring
mig.

Zugo med spørgende Blikke betragtede Manden, der stedse
Bullede dybt ved hvert Ord, han fremstammede, fulgte
ham derpaa

Ind i et høit Gallerie, hvor Belysningen kom ned fra oven;
Bæggene vare behængte med mange fortræfflige Stykker,
Malede af hine Oldtidens store, geniefulde Mest're;
Dannemarks Kongehuus indtog den forreste Væg, en utrolig
Række af herligen udførte Knæestykker; underligt var det
Her at iagttage Modernes verkende Former og Farver.
Hist sad en Dronning med mægtig Frisur og med Fiskebeens-
Eklorter;

Hovist, alvorlig hun holdt i den Hoire en uhyre Nose,
Medens den Venstre med udbredte Wiste tilsviftede Kjøling.
Længere oppe et blomstrende Ansigt med spillende Pine,
Smilte med huldtsalig Venlighed hver en Besfuer imøde:
Ehi om den yndige Mund havde Godhed og Lune sig leiret,
Og i de slagrende Lokker den rødligge Krone smukt funklet;
Let var et Shawl over Armen, den blændende hvide,
henkastet.

Zugo betragtede dette fortryllende Billede længe;
Ofte han Dinene lullede, som om han vilde opfatte
Det i sin Sjæl, for at give det Liv og en virkelig Væren.

Kommande sig nu begyndte hiin Mand, der var pyntet
 med Floiel:

„Undrende seer jeg min Herre betragter det Dronningebilled:
 Saa gjore alle, der komme herhid, baade herfra og derfra;
 Ja, hendes Dine jo ere ret smukke der paa Centraseiet,
 Spille huldsalige, venlige; sjaldent hos Dronninge-Dine;
 Men jeg har læst i en Kronike, hvilket og Folket fortæller,
 At ingen Maler har været istand til at træffe det Die,
 Saa har det været huldsaligt og sjønt paa en underfuld
 Maade;

Af de Samtidige kaldtes hun slet hen kun Dronning Maria,
 Men af de Esterlevende Frederik Siegods Dagmar.

Derpaa han meget vidtloftig opregnede Kongernes Navne.
 Men hvad han sagde kun forekom Zugo som tonløse Toner
 Af de halvrustne, længst urorte Streng, der snart ville
 briste;

Thi han i hiint Malerie havde opdaget Lighed med hende,
 Der endnu herskede over hans Hjerte og over hans Væren;
 Derfor var alting omkring ham kun Mistklang mod Tankernes
 Stemme.

Al! ikkun eengang man elsker oprigtigt; hiin Elskovens
 første

Spire man kunde vel ligne ved Rosernes Knoppe, der yndigt
 Golde de spæde, svagt rødrende Blade for Solen, der kysser
 Bort de skarpsunklende Perler, Aurora lod falde ned paa
 dem:

Pludselig tisdæktes Solens Alt varmende Lue med sorte,
 Uheldforlydende Skyer, der føre Orkaner paa Ryggen;

Isnende Kulde forknytter da Knoppen, og Stormen den
 knækker
 Forend den rigtig faaer Tid til at aabne sit herlige Bøger;
 Borte er Kraften, dens himmelske Glands, Skjendt den
 ganske ei seigner.

Menneskets Hjerte, der saadant erfarer, kan lignes ved Uhret:
 Slagene ere Secunder, af! Sulkene ere Minutter.

„Seer De“, saa talte den Gamle i Floiel, med vigtige
 Miner,

„Disse, det nittende Seculums Mennesker, vidste slet ikke
 hvad der sig somner for ærbare Folt, ja for Mænd som
 for Qvinder;

See dog, hvorlunde de sidde med blottede Arme og Hals,
 uden Parykker, Toupeer, ja selv uden Pidske i Nakken;
 Tænk Dem, ja selv uden Pidske i Nakken, som dog er
 Naturens

Eljonnefte Prydelse: Have ei Hunde og Katte og Esler,
 Lover og Tig're og Heste de deiligste Pidske af Verden,
 Haler, forstaae mig, som selve Naturen har skænket dem
 bagtil;

Det er dog vistnok et dygtigt Beviis for Parykker og Pidske.
 Da maae jeg prise de Folt hist derhenne i Krogen, de have
 Ordentlig puddrede, store Parykker, uhyre Toupeer,
 Og alle Qvindernes Legemer ere begravne og skjulte
 Rydsk i de brusende Fiskebeens=Skjorter med Pocher paa
 Siden:

Det er det attende Seculums Mennesker, ligne meest vore,
 Skjendt deres Dragter forskjellige ere i Former og Farver.

Kom dog, Høistærede! see hist det Billede, latterligt er det,
 At et saa smukt og ungdommeligt Mandfolk sig selv vil
 Kamsere:

Sandelig man maatte revne af Latter, hvis i vore Dage
 Saadan en Fyr kom anstigende uden Paryk og med Brillen;
 Haarene ere jo klippede tæt omkring Hovedet, see kun,
 Han har paa Kroppen en Frakke, der snærper ham tæt
 omkring Livet;

Er det ei latterligt! au! o, min Mave! jeg brister af Latter.
 See nu ved Siden af ham, paa den Dame med rødtaarnet
 Kjole:

Hun er en rød Tulipan ikke ulig, med opløben Stængel;
 Toiet jo snoer sig saa stramt rundt om Hosterne, sy! det
 er hæsligt;

Saa, som Naturen har formet det Legeme, seer man her
 ganske;

Uhyre Kroller, der ligge paa Panden, som Risengrods-Pølser,
 Og, hvor uordentligt! skjæve de sidde, og Haarene lobe
 Op i en Top, ja i Toppen er fastgjort en Kam, som en
 Nøggreen.

Her hænge Præster; men uden Parykker; de Folk vare gale:
 Tænk dog, en Præst uden Vidste og Paryk! men see der en
 Matrone,

Klædt i en gullstribet Kjole, der snørt er saa tæt omkring
 Livet;

Halsen, den rynkede, gule, er blottet, og skjodesløst hænger
 Omkring de magre, indtørrede Skuldre, et Shawl, som er
 hoirodt;

Ligner hun ikke hiin Solst, der bryster sig stolt i en Have?
 Saaledes talte den snaksomme Mand, der var pyntet med
 Floiel.

Zugo ei svarte et eneste Ord; nogle Solomynter stak han
 ham i den krummede Haand og forlod saa den bukkende
 Gamle.

Nede paa Gaden traal Bagten forbi med den vaiende Fahne;
 Bag efter Fahnen en Kasse blev kjort paa en udmærket
 Dampvoagu;

Hjulene saae man slet ikke, Soldater omringede Kassen,
 Styrede Roret paa Vognen, deels dreiede Skruer paa Kassen,
 Der ved Berorelsen udforte yndede Marscher; man horte
 Lydeligt Trompetens svingende Toner, Hoboen og Piben,
 Waldhornet og Clarinetten, samt Klaphornet og mange
 Trommer.

Infanteriet bar Windbøsser efter den nye Methode;
 Krudtet anvendtes ei mere til Krigen; nu brugte man altid
 Dampelanoner, som skjode de sværeste Kugler med Lethed.
 Bag efter dem kom et ridende Artillerie, ei paa Heste,
 Men paa afrettede Tyre, der gif som de stolteste Hingster,
 Hurtig den Tanke, at blive Soldat, sig bemestrede Zugo,
 Dove i Krigen den larmende Tummel sin Lykkes Erindring.
 Ganfke opfyldt af den Tanke, han trængte sig frem gjennem
 Sværmen,

Standsede forst ved den aabnede Kirkeдор; Vedemænd stode
 her ved hver Side af Doren og indbode dem, der forbi gif
 Til at indtræde i dette velsignede Huus og at skjænke
 Herren en Gave, vil sige hans Tjenere, fattig' i Alanden.

Zugo lod falde to Solpenge i den bredbugede Bøsse,
 Skred saa med oprigtigt Sind under Kirkens ærværdige
 Hvalving;

Ulykkens nagende Drm gnaver Lidenfjabs frugtbare Spire,
 Rabner med hvassse og smertende Tand snart en Udvei fer
 Hjertets

Dybere, ædlere Følelser, rettede kun imod Himlen,
 Blandede stundom med bitterste Malurt, som Glæden
 fortærer.

Dette just folte nu Zugo, da Tempelstis Halvmørke ham modtog;
 Thi, som i Oldtidens Dage, opførte man Kirkerne atter
 Efter den gothiske Stiil; en hoitidelig Følelse er det,
 Saadan at staae under uhyre Hvalvinger, medens det svage
 Uvisse Lys trænger ind gjennem kunstigen malte smaae
 Ruder;

Hverdagens Liv sig da taber i Følelsens mægtige Fylde;
 Menneskets Skikkelse sees ei tydeligt; Sjælen tillader
 Smukt at udmale sig det, der i Virkeligheden ei smukt er.
 Kirkens ærværdige Tjener treen langsomt for Alteret, folded'
 Hænderne andagtsfuld, havede Rosten og talte saalunde,
 Medens hvert Die kun vogtede paa ham, og alting var stille:
 „Benner og Brodre i Troen, I vide vel alle tilfulde,
 At man med Lethed og uden den ringeste Noie forvandler
 Vinen til Vand, og den flyder saa klar og uskyldig i
 Glasset,

Stiger slet ikke til Hovedet, Sindet ei heller beruser,
 Og den tillader hver Dranker at gaae til sit Hjem uden
 Bakten;

Saaledes tale de falske Propheter og byde Jer Skaalen,

Der kun er fyldt med det muddrede Vand, hvori de have
fiske.

Brodre! jeg beder Jer, drikker det ikke, det tilsoler Sjælen,
Lader kun Varme tilbage i Hjertet og slukker dets klare,
Varmende Lue, Jehova har antændt i Menneskets Indre;
Drikker da hellere Vinen, som Herren har lavet af Vandet;
Den giver Olie til Eders himmelske Lue i Aanden,
Styrker og opliver Hjertet, der ellers vil fryse og standse;
Det er den rigtige Kilde, hvis Udspring vi finde histoppe,
Der hvor den evige Flamme er antændt, som lyser for
Verden.

Det er den rigtige Kilde, hvis Bølger formaae at afvorte
Synden, der klæber til Legemet, sniger sig dybt ind i Hjertet.
Det er den rigtige, Livets bestandig henrivende Kilde,
Følger dens Lob, iblandt Tornene finde I delilige Roser.
Eger da alle det Middel, hvormed I formaae at forvandle
Vandet til Viin, det er, Slovhed til Livets ophoiede
Virken;

Svaghed til Kraft og hver Tvivl til en Overbeviisning i
Troen.

Skynder Jer dog og opsætter ei saadant til Dagen i Morgen:
Livets det første fremtrængende Pust er et Suk alt til Graven.
Stræber, at I ikke ledes fra Kildens henrivende Bunde,
Ikke I vide om den kan gjenfindes i Trængselens Time:
Livet er vallende, som Eders Bugge, dets rigtige Billed,
Og kun bestandigt i sin Ubestandighed bliver det stedse.
Doden, den sluttige Fiske, kan fange Jer før I det vente:
Hvalfisken fanger han ligesaa let, som en Sild eller Sjede.

Døden, den ivrige Spiller, slaar Regler, men opsætter
 aldrig
 Dem, han har kastet til Jorden; der ligge de, hver paa sin
 Gjerning.

Lader Jer ei heller lokke fra Kilden af deilige Frugter,
 Der Eder vinke fra Lysternes Have; et Blandværk de ere:
 Verden er fuld kun af Nelder, der brænde, en Møgdyngge er
 den,

Udenfor gylde og deilig at see til, men indenfor hæslig;
 Den er en smagsfuld indrettet Boutik, hvori alle kun kjøbe
 For deres fattige Skillinger, Kapper til Narre og Daarer.
 Brødre! forlader ei heller den rislende Kilde, fordi I
 Skue langt borte en Stad, der er lystig og prægtig at see
 til;

Thi det er Verden, hvis Ringmuur og Grave er Jammer
 og Taarer.

Gaaer ei fra Kilden af Frygt for den truende Gamle med
 Leen;

Al! dette Liv er jo kun en Arrest, som os Friheden rover.
 Gaaer ei fra Kilden fordi I see lovrige Træer derhenne;
 Det ere Syndernes frodige Stammer; Jehova tilsnitter
 Deraf de smidige Svøber, hvormed han os tugter herne.
 Stræber da stedse at ligne i Troen de deilige Druer,
 Og ei det muddrede Vand, som de falske Profeter berede;
 Stræber at Kinderne stedse formaae at bedækkes med Rødme,
 Som de af Druerne pressede Draaber, der rødme i Glasset;
 Og lad ei Ansigtet dækkes med Syndernes muddrede
 Farve;

Da skulde alle, der troeligen følge de rislende Volger,
 Naae det hoiherlige Udspring, hvor Lyset er evigt og helligt.''
 Saaledes taledes Kirkens aervardige Tjener og Skænked'
 Herrens Belsignelse til sine Brodre og Venner i Troen;
 Gik saa at hoise sig i det bag Alteret anbragte Kammer;
 Thi han var gammel og taalte ei længe at staae iblandt
 Mængden.

Men den gudsfrygtige Kone i Kofte, med rystende Hoved,
 Lakte sin Psalmebog, stak dernæst Brillerne i Futteralet,
 Ballede saa ved sin Knortekjey ud af den hvælvede Kirke,
 Stottende ærgerlig hen til de sladdrende Piger, der ilte
 Hurtig forbi hende; thi hun forglemte, at hun engang ung
 var.

Ogsaa forargede hende de unge letsindige Herrer,
 Der altfor larmende fulgte de sladdrende Piger bagefter.
 Alderens Winter kan ikke erindre sig Sommerens Varme:
 Oldingen mener, at Noserne lugte ei mere saa listigt,
 Som i hans Ungdom; dog Noserne tabte vist ikke i Bellugt,
 Men den aervardige Olding ei nyder med Ungdommens
 Sandser.

Kirken alt tom var, kun Degnen ved Alteret puslede endnu,
 Lædte de uhyre Bortlys, og vidstede Stovet af Biblen.
 Da stod end Zugo halv skjult bag en Pille, selv vidste han
 ikke

Hvorfor han dvælede ene, da Alle dog bortgangne vare.
 Solen der dalede ned bag de sneedækte Fjælde i Vesten,
 Sendte igjennem de malede Emaaruder blodrode Straaler;
 Magist de laante den doende Christus paa Alterets Tavle

Livets velsignede Farve, der bortdoer tilligemed Livet.
 Mat itkun brændte de hvidgule Vorkys i Straalernes Lue;
 Stilheden herskede under de hellige Buer, man horte
 Kun de forsigtige Trin af den slylende Degn omkring Altret.
 Ahnende stirrede Hugo paa Doren, der førte til Gaden;
 Pludselig aabnede den sig, og ind treen en Brud med sin
 Brudgom.

Rosen er Skønnest, naar den med det halvaabne Bøger
 frembyder

Sig for den brydende Haand, for at vugges ved bankende
 Hjerte:

Saa er og Pigen, der smykket som Brud gaaer til Alteret,
 smukkest;

Ufhylds leikommende Rodme bedækker de yndige Kinder,
 Dinene slaaer hun undselig til Jorden og seer ei til Eiden.
 Nærmere kom alt den yndige Brud til den Pille, hvor Hugo
 Stod; men han ligned' en Marmorstatue, der er opstilt paa
 Torvet;

Thi han gjenkjendte Nathalie; gysende saae han det sidste
 Svage, dog trostende Haab svinde bort, som et Halmstraa
 paa Volgen,

Naar den Ekibbrudne det søger at fatte med doende
 Hænder.

Koldt det ham risled' ad Ryggen, at græde han ikke
 formaa'de;

Thi den Fortvivlede fjelden har Taarer til Lindring for
 Smerten.

Hurtig hun ilte forbi ham ved Brugommens Arm; kun den
 hvide
 Flagrende Kjole berorte hans Haand; men hun saae ei i
 Weiret;

Dog, som om Ahnelser om hans Nærværelse, greb hende,
 blegned'

Hun ved Berørelsen; al! end et Blik havde Zugo kun
 onsket.

Dybe ved Alteret knæste Nathalie, Robert ved Siden;
 Hendes vildtflagrende Lokker belystes af Solen; en Myrthe
 Krands holdt dem sammen; en bedende Engel hun syntes
 at være.

Zugo holdt Aanden tilbage, og lytted' med hele sit Væsen
 Efter Nathalies: „Ja"; hun fremstammede bævende Ordet,
 Dreiede derpaa forskædet sig om; thi hun horte fra Siden
 Et næsten qvalt, hende ængstende Suk; men hun saae ham
 dog ikke.

Vielsen var nu forbi; den lykkelige Brudgom udførte
 Bruden af Kirken; men Zugo dem fulgte mekanisk, som
 Skyggen,

Der uden virkelig Væren og Villie følger sin Marsag.
 Snart han dem tabte af Sigte, og slendrede rundt om i
 Staden,

Uden at mærke den rastløse Tummel, der herskede om ham.
 Men som det gaaer, naar man ung er og ikke har legemlig
 Smerte,

Hungeren, denne vort Legems Tyræn, snart paamindede
 Zugo,

At han ei havde det ringeste nydt siden Gaarsdagens Morgen ;
Mægtig den trængte den nagende Kummer tilbage, og drev
ham

Til at betænke sit Legemes Tilstand, og skaffe det Nøring.
Over den hvælvede Port af et prægtigt Hotel stod der skreen
Med de nys lueforgyldte og mægtige Bogstaver saadan :

„Restauration à vapeur des gentilshommes de la chambre.”
Skjøndt han ei latterlig stemt var, han maatte dog smile
derover ;

Gik ogsaa ind, for at prøve den nye, moderne Bespiisning.
Forrest, i Stueetagen han fandt mange Mennesker sammen ;
Nogle spadseerte med langsomme Skridt langs ad Værelsets
Vægge ;

Det var for at faae Motion forend Maaltidet ; Andre alt
sadde,

Paa Tabouretter og spiste det groveste Rugbrød med Ost til,
Gnavede Kjøbbeen og Flæsk, der var harsk, ogsaa Stokfisk og
Flynnder,

Saa at de trette, arbejdende Kjøbbeen knagede heftigt ;
Drak saa imellem lidt Godtol og Tykmælk af uhyre Krucker,
Medens tre fire vel nærede Læger gik rundt om imellem
Dem for at paasee at Mavene ikke fik meer end nødvendigt.
Mange med Guld og med Sølvs galoneerte Laquaier frembare
Kjød og Osten og Brødet og Flæsken, og tilbode Sugo,
Der da hans Hunger var heftig, med Graadighed spiste af
alting,

Uden at bryde sig, om de advarende Lægers Formaning.
Efterat dette, kun Mavens beredende Maaltid, var fuldendt,

Vandrede Selskabet ind i en Sahl, i hvis Midte stod opstilt
 Mægtige Kjedler af Jern, opfyldte med skjonne Extracter.
 Af de meest udvalgte, fineste Netter, der dampede Bellugt.
 Selskabet leirede gruppeviis sig om den lustige Fode,
 Talte om Handels Affairer og om Politik; Nogle læste
 Ogsaa Aviser, imedens de ofte stal Næsen i Kjedlen.
 En af de guldgalloneerte Laquaier kom hurtig i Sahlén,
 Meldte at der var ankommen en reisende Kunstner, som
 onskede

At torde vise det ærede Selskab sit lille Theater,
 Der var berømt som det første i sit Slags, og foreviist
 mange

Store og mindre Monarker og Tyrster i hele Europa.
 Eenstemmig onskede samtlige Herrer at see dette Særsyn;
 Og mange dadlende Stemmer og rosende domte alt forud.
 Ind skreed nu Manden; en Kjempe af Storrelse, bar han
 paa Nyggen

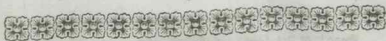
Hele Theatret, og Selskabet undredes saare derover;
 Thi det bestod i et Buur kun, som vrimslede af Papagoier,
 Men af de skjønneste, største, man vel havde seet for
 tilsammen.

Inde i Buret de brogede Fugle prøberede Noller;
 De declamer'de de sværeste Jamber og gesticuler'de,
 Som de meest øvede sceniske Helte paa hoie Corhurner.
 Derefter fulgte det øvrige Selskab; en Dreng nemlig forte,
 Fire dresserede Aber, der udgjorde Mandens Orkester.
 Aberne bare paa Nyggen Fioler og Floiter og Pauker.

Konfirieren bredte et Teppe, der grønt var, paa Gulvet og
 spille

Smaa ganske nydelig malte Couliisser i Midten; det hele
 Sjorde en herlig Effect, og tildrog sig en stille Beundring.
 Aberne satte sig plat ned paa Gulvet, og spille med sjælden
 Færdighed flere udmærkede Stykker fra Oldtidens Dage:
 Næsten man glemte at Aberne spille, saa rigtig var Taktten;
 Og da nu en Papagoie med hoviske Miner fremtraadte,
 Slog med de grønne og hoirode Vinger, istedetfor Hilsen,
 Fremfagde rigtig, med tydelig Stemme en lille Prolog, der
 Tjente, at opklare Stykket, man havde i Sinde at spille,
 Troede det samtlige Selskab at være i Feernes Rige.
 Alle nysgjerrige ventede spændte paa Stykkets Udvikling,
 Og med et ængsteligt „Ak“ saae de Dækket at rulle i Veiret.

Fortid og Fremtid.

Romantisk Skovegn. Vilde Klipper i Baggrunden. Man hører en heitidelig Symphonie; under denne komme Homer og den evige Jøde langsomt frem.

Homer guider Diene.

Jeg sov saa sodt, hvi har du vækket mig;
Jeg var saa træt, jeg vandrede saa længe
Fra Dor til Dor, og sang for Hellas Børn
Min simple Sang om gamle dode Helte.
Mit Dø er saa mat, det vil alt falde til,
Som om en mægtig Byrde det betynged'.

Den evige Jøde.

Ja gamle Mand! det vel en Byrde er,
Som hviler paa de matte Dienlaage;
Det Sovnen er, hver Skabnings bedste Ven,
Der snart i fire tusind Aar dem luffed'.

Somer begejstret.

Hvad! er det sandt, hvad siger Du mig der!

Mid.

O! nu jeg kan forstaae de kjere Dromme —
 I gamle Dage, da jeg vandred' om,
 Jeg sad saa mangen Aftenstund alene,
 Betragted' Solens skjonne, gyldne Karm,
 Der ilte nedad Himlens steile Veie;
 Og saae den Flamme-Port, der aabned' sig
 Og modtog Gangerne og Solens Styrrer —

Hensunken i Erindring.

Den lukker sig, de sidste Straaler gløde,
 Alt Liv er slukt til næste Morgenrøde.
 Da tænkte jeg, maaskee det ringe Qvad,
 Jeg her har sjunget for hvert villigt Dre,
 Fortælle skal de fjerne Tiders Slægt
 Hvad Fortid var; men kunde Jorden tase,
 Den skulde sige meget underligt
 Om gamle Been, der ligge i dens Grave,
 Om store Hjerter under grønne Græs!
 Og tænkte jeg, naar de Peliden skue,
 I Tanken, rase rundt om Troias Muur,
 Og hore Hector kjerligen at trøste
 Sin bange Viv, og signe frontt sin Son,
 Saa ville de maaske og stundom tænke
 Paa Mæoniden, der af Armod sang.
 Jeg i Elysium var nys indslumret,
 Og dromte flere tusind Aar mig frem:

Jeg horte mange Digtere at sjunge,
 Heel lifligt klang de Toner for min Sjæl;
 Da horte jeg og hist og her at tale
 Om mine Sange, som om noget Ekjont;
 Man kaldte mig, jeg vaagnet af min Slummer,
 Og det var dig, du forte mig herhid.

Den evige Jode.

Din Drom er opfyldt, Almagtsfader horte
 Din stille Længsel, sendte mig til dig:
 Jeg skal paa Jorden være dig en Leder,
 Du kjender ei til denne Verdens Færd:
 Sig Tidens-Arel dreied' tit imedens
 Og rev i Virslen alle Ting med sig;
 Dog gjennem denne Tidens snare Vexel
 Forsvandt ei dine Qvad om Altids Færd;
 Hver Slægt beundred' dem, og du end lever
 Som tjer Erindring om den soundue Tid.

Homer

der med Forundring har seet paa ham.
 Hvo er Du, underlige Ven, som fører
 Mig fra Elysium til Liv igjen?

Den evige Jode mort.

Sporg ei derom, Du kan det dog ei fatte;
 Min Væren er som Cirklens Saadefreds:
 Mit Navn er slettet ud af Livets Liste,
 I Dodens Bog det aldrig skrevet var;
 Jeg horer ei til noget af det Skabte,

Alt, hvad er Liv, er fjernet langt fra mig;
 Hvor Foden træder, visner hver en Spire,
 Og hver Erindring er gjentaget Qual;
 Jeg vandrer om som Fremmed her paa Jorden,
 Og ingen Verden skænker mig et Hjem;
 Selv Haabet, som hver Skabning fik i Sie,
 Kan aldrig smile mig paa mine Veie.

Somer.

Heel skrækkeligt! ei Tantalus nu bor,
 Ei Ixion med Hjulet mere klage!
 Men hvig har Tordneren da udvalgt dig
 At føre mig omkring i Livets Verden?

Den evige Jøde.

Jeg kjender alt, hvad været har og er,
 Jeg kan dig lade skue grant i Livet;
 Mig Magten gaves at fremtræffe alt,
 Selv det som kun i Phantastien leved'.
 Af Mandens Fostre lærer man jo let
 At kjende det, som foregaaer i Verden:
 Jeg vil da føre frem for dine Blik
 De Sceners Helte, som en Digter skabte;
 De skulle sige dig at Kjerlighed
 End skaber Guder og frembringer Dødsle,
 Og at Uergjerrighed den Spore er,
 Der driver Mange frem paa Urens Bane;
 Men at og Mange ile ad den Vei,
 Der fører stor og bred til Lastens Tempel;

Dg at end Menneskernes Lidenskab
Kan lignedes ved det vrede Hav, der fraader.

Somer.

Saa har endnu ei Tiden raspet af
Med hvassse Tand de gamle Verdens Nykker:
I mine Dage var Naturen ung,
Dg Blodet bruste heftigt i sin Fylde;
Men nu, da mange Sæller har forsvandt,
Jeg troede Blodet klæffeligt fortyndet.

Den evige Jode.

Det er det ei; i hele vor Natur
Kan intet mindskes, intet kan forsvinde.
Naturens Barn jeg her vil vise dig,
Med simpel Ustyld i det blide Hjerte,
Hvem fremmed Smerte indgav den Forstand,
Der lærte hende en Tyran beherske;
Den mørke Mismod, der med Phantasi
Udtrykker sig i Gaader over Livet,
Dg mange Tusind Galsningers Bedrift,
For Alvor concentreret i een Hjerne.

Peger hen ad Skoven.

Pas paa! en venlig Aand sig nærmer alt;
Fra Phantasien's Regioner hentet;
Gaae lidt til Siden, thi hun frygtfom er.

Somer.

Jeg hviler mig paa dette Klippestykke.
Sætter sig affides paa et fremspringende Klippestykke.

Schehezerade.

Kommer; hun seer forstyrret ud, de lange Haar fagre om Skuldrene.
 Lovet være Allah; jeg er frie,
 En hæslig Drom mig plagede saalænge:
 Den grumme Sultan bod min Fader alt
 At dræbe mig, sit eget Barn, med Sværdet;
 Jeg bad saa bønfuld at skaane mig,
 Jeg vilde meget smukt ham end fortælle;
 Men ah! forgjeves, og saa tidlig døde
 Fra denne smukke Verdens mange Glæder.
 Jeg i min Faders Die Laarer saae,
 Da han det grumme, kolde Jern alt hæved;
 Da blev jeg vækket af den slemme Drom,
 Og nu, hvor er jeg? Intet her jeg kjender.

Seer sig om.

Men her er smukt; hvor Himlen dog er skjøn;
 De mange Træer, hvor de ere grønne.

Gaaer omkring og betragter alting.

Og jeg kan gaae hvorhen, hvorlangt jeg vil;
 O! Frihed er vist Allahs bedste Gave,
 Jeg har den før i Dromme ikkun kjendt.

Seer den evige Jøde, bliver først lidt bange, men nærmer sig
 derpaa med Fortroelighed.

Ei sandt du vil mig Arme ei forraade,
 Du gamle Mand kan ikke gjøre det.

Den evige Jøde.

Frygt ei, mit Barn! den Frihed du har vunden,
 Kan ingen Dodelig berøve dig.

Frygt ei for mig, jeg dig ikkun vil bede
Strax at fortælle mig et Eventyr.

Schehezerade glad.

Ja, gjerne; jeg kan huske mange slige;
Jeg vil fortælle den om Rosens Dod,
Hvis Du paa mine simple Ord vil høre.

Efter et Dieblis Betænkning.

„Der var engang en Knos, der Zamed heed,
Han elsked' Mirza, som sit eget Hjerter:
Som Markens Blomst, som Træet, som hvert Straa
Fra Solens Luc henter Liv og Varme,
Saa var og Pigen ham en Livets Soel,
Naar hun fremtraadte, kom hans Morgenrøde;
Dg hvor hun var, der var hans Tanke og,
Hver Drom kun hendes Billede fremtrylled.
Arbejdende den ganske Dag med Flid,
Den halve Løn han bragte til sin Moder,
Dg for den anden halve kjøbte han
Saa mangen Gave til sin kjære Pige,
Dg fandt Belønning for sin Flid, sit Savn
Naar han et Smil fra hende kunde liste.
Til Allah bad han tit i ivrig Bon,
At skænke ham den underfulde Gave,
At kunne sig forvandle i den Blomst,
Der prunked' lykkelig ved Mirzas Hjerter.
Han blev bønhørt, og med en Rosentnop

Han ilte hen til hendes stille Hytte.
 Snart blev han vugget ved den hvide Barm,
 Og troede sig i Paradisets Have.
 Hvor barnlig glad han folte sig i Sind,
 Han havde ikke byttet for en Krone;
 Da nærmed Abdul sig med sagte Fjed,
 En Ven af Zamed fra hans Barndoms Dage;
 Ak! Mirza ham saa glad imøde gif,
 Og trykte ham saa omt i sine Arme;
 Men Abdul knækked' Rosens svage Stilk,
 Den faldt til Jorden, ubemærkt af begge,
 Og visned' under Pigens grumme Fod,
 Hvor den kun Spoer af Laarer efterlod."

Somer nærmer sig.

Hav Tak, mit Barn! Du har mig ret fornoiet;
 Hvo har vel lært Dig slige Eventyr?

Schehezerade.

Det har min Moder; o! hun kunde mange;
 Ved Leilighed Du skal faae høre fleer.

Den evige Jode

figger igjennem Træerne ind i Skoven.

Kom, hist vi ville sætte os affides,

Saa kan Du strax fortælle lidt endnu.

De leire sig i Baagrunder paa et Klippestykke. Don Quichotte
 kommer; Sancho Pansa med en stor Bylt under Armen, følger
 ham trevent.

Don Quichotte stander.

Holdt, Sancho! paa mit ridderlige Ord,
Jeg seer et deiligt Eventyr imode;
Ei Roland saadant Eventyr bestod,
Ei selve Amadis et sligt bekjæmped:

Peger paa Scheherazade.

En Ridderfrue sidder der i Sorg,
Hun græder for sin ridderlige Herre;
Der er og Trollden med det hvide Skjæg,
Og han, den anden, er en af hans Evende;
Jeg kjender ham, det vist den samme er,
Der mig forvandlede Kjemperne til Møller.

Sancho

gaber og rækker sig bestandig.

Na, Gud! Der' Herlighed, hvad vil De nu
Dem blande her igjen i andres Sager?
Vi faae dog aldrig anden Tak end Prygl
Og Stød og Skjeldsord til for vor Umage;
Huff dog paa Slaverne, vi gjorde frie,
Og ham, det Væst, der stjæl mit gode Væsel:
Og huff den store Hær af fede Faar,
De tog for Christne og Muhamedaner;
Hvad vandt vi alle disse Steder vel
End Stolkeprygl og Stene til i Nalken.

Don Quichotte

uden at høre paa ham.

Hør nu, min Dreng! jeg har opdaget alt,
At Trollden har fortryllet denne Dame:

Det er min Dulcinea, som du seer
 At sidde der, og nu for mig vel græder.

Sancho.

Na, Herre Gud! hvor kan Der' Herlighed
 Nu saadant troe; jeg kjender Dulcinea:
 Hun er en Foite, lugter kun af Løg
 Og Faareost, og saadant noget andet;
 Men dette jo en fornem Dame er,
 Hun ligner mig ei meer end Dulcinea.

Don Quichotte

gaar løs paa den evige Jøde.

Ha, Trold! sig frem, nu gjælder det dit Liv,
 Har Du ei Dulcinea saa forvandlet,
 Fordi hun altid blev mig tro og huld?

Den evige Jøde

bliver roelig siddende.

Nei, Ridder! jeg slet ikke kjender hende;
 Men bliv og hør hvad hun fortæller os.

En Schezeerade.

Nu, Barn! hvad svarte Oldingen med Hinden?

Don Quichotte sætter sig hos dem, og Sancho Pansa strækker sig i Græsset, hvor han falder i Søvn. Samlet kommer grubtende frem uden at see de andre.

Samlet.

At være eller ei — heel underligt
 En Verdens Klogt det Spørgsmaal har opløstet;

Som om den Ubegribelige hist,
 Der Millioner vinker frem af Intet,
 Betyndred' sig om Draaben i et Hav,
 Der taber sig i det uhyre Hele.
 Hvad er Tilværelsen, det Gran af Tid,
 Mod Evigheden, den uhyre Gamle? —
 Hvo siger mig, om jeg var til for nu,
 Hvo, om jeg og skal være efter dette?
 Som gjennem Dødningshoveds Dienhul,
 Jeg stuer tankeløs i Evigheden,
 Og med min Phantasi, min Snist af Liv,
 Jeg finder ingen Plads, skjønt dog saa liden
 Imod det frygtelige store Alt.

Efter en Pause.

At være eller ei — som Dødens Gysen
 Den Tanke farer gjennem Liv og Sjæl.

Mid.

Og dog, naar man betragter Aftenhimlen,
 Den stille Maane, Stjernens fjerne Bink,
 Det synes tit, som om ufatteligen
 Der noget skjultes bag det tætte Slør;
 Som der en anden, bedre Verden virked',
 Og modtog Sjælen, prøvet her paa Jord.
 Og stundom synes det, som gjennem Rister
 En Forudgangen ligger til os ned,
 Og smiler over vore Lustcasteller,
 Som om smaae Pilske havde bygget dem.

Han seer de andre, sludser og nærmer sig lidet.

See, der en Kreds af Mennesker jo sidder;
De lytte til en deilig Piges Ord.

Zomer.

Besjnderligt! heel fremmede Ideer;

Til Scheherade.

Lod Nanden da den stakkels Kjøbmand gaar?

Ham let sætter sig ligeoverfor Scheherade og lytter med
spændt Opmærksomhed.

Palnatoke.

Kommer langsomt frem.

Jeg drømte, o! det var en deilig Drom:
Jeg stod saa høit paa Jomsborgs stolte Tinde;
Da daled' Solen ned i Havets Stjod,
Dg farved' hoi Kirkespire røde;
Dg Diet ilte over Bjerg og Søe,
Som vevre Snekke gjennem Odans Volge;
Jeg saae saa grant til Sjolunds favre Strand,
Hvor gule Ur paa fede Marker veie,
Hvor blonde Aftom af den blonde Slægt
Med Dine blaa, som Himlens hvalte Bue,
Dmgjordeb' Sværdet med det gamle Mod,
For Fædres Stavn, for Kjerlighed og Arne,
Mens favre Møe, med Freias Smil i Blik,
Dmispændte Helten Beltet, hun ham virked';
Dg Blikket ilte hen til Noras Kyst,
Hvor sneebedakte Fjeld mod Skyen kneiser;
Hvor stolte Normand nærmer sig til Strand,

Og sender Hilsen ned til Noras Søster —
 Da saae jeg Svea og, den kolde Noe,
 Hvis Die flammer stolt, som Friggens Blikke;
 Hun rakte Haanden til Fostbroderpagt,
 Og trykte Kronen fast paa Danas Hoved —
 Hvor skjønt det røde Guld i gule Haar,
 Som Dagens Lys i lette Morgenskyer;
 Men tung den var og skarp i gyldne Rand,
 En blodig Stribe tegned' den i Panden.
 Jeg saae den, vaagned' op, det var en Drom;
 Den lokkede mig bort fra Valhals Glæder;
 Hvi vaagned' jeg, hvi foer jeg ikke fort
 At drømme evig om min elskte Dana;
 Da rakte Fader Odin mig sit Horn,
 Han drak mig til, jeg Hornet heelt udtømte.
 En mægtig Længsel fattede mit Bryst,
 Jeg maatte bort fra Valhals gamle Kjemper.
 De bad mig alle ret at hilse jer,
 De gamle Danmark aldrig kunne glemme.
 I Sorgens Dage og i Trængsels Tid,
 Beemodig Kummer furer deres Pande;
 Naar atter Lykken smiler til jer ned,
 Den vante Qvinde, ifort Hoitidsklæder,
 Da samles de i Valhals store Hal,
 Og Loftet runger af de gamle Sange.
 Men af! Erindring om den sundne Tid,
 Og Sammenligning med de komne Dage,
 Gjør Kjempen blød, optøer den stive Is,

Der lagde sig, som Pandser om hans Hjerte;
 Dog, den kan ikke rolke Kjæmpens Kraft,
 Thi Kjæmpen følger ei med Tidens Bove,
 Der vel kan tære Kindens Roser bort;
 Men han sig hæver over Skum, som leger
 Omkring hans Lokker, og dem langsomt bleger.
 Tal, Ven! Du vasked' Pletten af mit Skjold,
 Kan Du af Fædrelandet Pletter vadske?
 Som Plet af Rust paa Jernets haarde Kant,
 Der synes liden, ei af stor Betydning,
 Den gnaver langsomt om sig, sikkert dog,
 Til sidst den Hjertets grønne Hytte gnaver.

Med stigende Affect.

Og vakkende, som stærke Eeg i Storm,
 Den styrter dog til sidst og knuser alle —
 De stærke Grene brydes, splittes alt,
 Thi Kraften blev forkjelet, da Valhalla faldt.

Efter et Duetil at have staaet i dybe Tanker.

Mig synes at jeg horer nogen tale,
 Bekjendte Toner trænge sig herhid.

Seer sig om.

See der, ved Guderne! en venlig Scene
 Fra mine Barndoms kjære Eventyr.

Don Quichotte ivrig.

Den Mand i Kisten vil jeg strax udfordre,
 Jeg nok skal lære ham at holde Død.

Palmaroke.

Hov, gode Venner! vil I mig tillade
At tage Deel i denne muntre Kreds?

Don Quichotte.

Det glæder mig at see endnu en Ridder;
Kom, her er Plads, vi Venner være maae.

Lil Schæbezerrade.

Nu, skjonne Dame! Lad os hurtig høre:
Hvad svarte Fiskeren den fangne Mand?

Panaroke sætter sig hos dem.

Corfis

kommer, malende paa en Kaffemølle.

Jeg regner efter, men det hjælper ikke,
Mit Facit dog det samme blive maae;
Fordømte Ni, et uligt Tal desuden:
Ni Maaneder, fordømte Maal af Tid!

Sætter Kaffemøllen fra sig, og spadserer op og ned.

Saa er jeg bleven paa min gamle Alder
En hanerei, o! Satans Spillemand!
Og saa dertil de Helvedes Madamer,
Som sige, at han ligner ret sin Fa'er.
Jeg dumme Hest, at jeg endnu mig gisted',
Jeg kunde have seet det alt forud.
Og denne Loben af de Sladdresøstre,
Der plage Barfjellonen med der' Snat,

Og al den Kaffe, som de Hæde søbe!
 De bringe mig endnu til Bettelstav.
 Pernille mig bestandig overhænger,
 Hun Penge have vil hvert Dieblif.

Salder i Tanker.

Den Stundesløse

Kommer løbende i Stobrot med Servietten om Halsen og
 Sæbestum om Hagen.

Ja ja, nu kommer jeg; de Alle plage
 Mig arme Mand, jeg overlæstet er
 Med alle Slags Forretninger og Sorger —
 Hor, Karle! skrive J? Pernille! see
 At de og tage vare paa Arbeidet,
 De Knægte gjerne doone mig som Fæc.
 Pernille! hor, har Hønsene alt faaet
 De Østeskorper, der i Skuffen laae?
 Den Bondemand skal ogsaa expederes —
 Og nu — griber sig om Hagen — jeg ei endnu barberet er.

Staaer Corfis, der smitende betragter ham, paa Stunderen.

Kom her, min Ven! nu kan han mig barbere,
 Men Skynd sig lidt, min Tid er saare knap.

Corfis.

Jeg mærker, Naboe! J er end den samme;
 Hvor kan J for en Badskjær tage mig!
 Jeg er jo Corfis J mig sagtens kjender,
 J Nabentraae vi boe jo begge to.

Den Stundesløse befinde sig.
 Ja I er Corfis, ja, god Dag! Jeg beder
 At I undskylder, jeg lidt adspredt var.

Corfis

tager ham fortroelig ved Armen.
 Hør, Naboe! jeg just staaer og overveier
 Hvad jeg skal gjøre, jeg er Hanerei!

Den Stundesløse.

Na, hvad, Ven Corfis! Det er saare gammelt;
 Trost I kun Jer, den Stade var ei stor:
 Naar anden Mand forretted' Eders Gjerning,
 Saa vandt I derved Tid til andre Ting.

Seer de andre.

Men hvad er det! See hvor de doyne sidde,
 Jeg troer at de fortælle Eventyr.

Corfis nysgjerrig.

Jeg gider gjerne høre saadan Sladder;
 Kom, lad os høre lidt paa disse Folk.

Den Stundesløse.

Men jeg har ingen Tid, jeg maae arbeide.

Corfis.

Hvad Arbeid! I dog aldrig noget gjør.

Han trækker ham hen til de andre.

Hør, godt Folk! Maae vi tage Plads hos Eder?
 Vi ere begge gode Borgermand.
 Jeg gider gjerne sidde i det Grønne

Dg hore Jofft fortælle Eventyr;
 Engang om Marer kan jeg det kun nyde,
 Naar jeg til Kilden kjører med min Slægt.

Den evige Jøde
 Ja, kom og sæt Jer, her er Plads for Mange;
 I skal faae hore underlige Ting.

Corfis.

Na, Tak! sætter sig i Græsset.
 Aha! her er det rart at sidde.

Den Stundeslose henter Kaffeemøllen.
 Man maae ei være ledig nogen Stund.
 Sætter sig hos Corfis.

Palnatofe.

utaalmodig til Scheherade.
 Nu, Alladin — hvad gjorde han med Lampen?
 Nyefigen har du gjort mig, kjære Barn!
 Jeg horte aldrig Noget saa fortælle.
 De rykke alle tættere om Scheherade. Gøs von Vertichingen
 kommer; hans høire Haand er borte.

Gøs kommer rast ind.
 Hvi har man vækket mig til Liv igjen;
 Maafke er Fædrelandets Frihed vaagnet?
 Hvis ei, saa gaaer jeg atter til min Grav,
 Der er jeg Herre i min stille Bolig.

Bitter.

Hvad skal jeg her, hvor søde Smigerord

Fordærve Hjertet og omskive Thronen!
 Hvor fede Munke spotte den i Smug,
 Der bar en kjærlig Gave til Guds Kirke;
 Hvor lave Snidfsked dynger Guld paa Guld,
 Og boier slavisk Nakken under Naget.

Begeistret.

Paa Fædreborg, som Ornen paa et Fjeld,
 Jeg kun vil bygge under Frihedstræet,
 Og ei erkjende Noget over mig
 Undtagen Gud i Himlen og min Keiser.

Grunder lidt.

De Tider af Bedrag er' komne alt,
 De gjorde Gøtz til Morder og Forrædder.

Wid.

Ha! jeg en Morder, en Forrædder jeg,
 Der altid kjæmped' for den Bærgeløse!

Lægger Haanden paa Vanden.

O! hvad Erindring stiger i min Sjæl —
 Ha, Bennen! ogsaa kunde mig forraade!
 Elisabeth! min Biv! Du forte mig
 For sidste Gang i Solens varme Straale —
 Nu husker jeg — jeg vist har sovet længe:
 Marie, Søster! Du var ogsaa der,
 Og Sifkingen; men Georg var der ikke,
 Den brave Dreng; men hvor var han da vel?

Smertelig.

O, Georg, Georg! ja, nu jeg det husker,

Jeg sendte Dig i Døden i Din Vaar,
 Du faldt — nu vel, snart fulgte Dig Din Herre;
 Og Du var mere lykkelig end han,
 Der ei i Kampens Tummel maatte segne,
 Men i et Fængsel, paa det mugne Straa
 Henstrakt med Skjændsel, Dødens Komme vente.

Betrægtet sit høire Haandled.

Hvor er min Haand, min høire Haand af Jern?
 Det ahner mig, den er vist opbevaret
 I Fængslets Gjemme, hver de vise den,
 Hvor Nutids Mænd forsøge den at løfte.

Gyser.

Mit Haandled fryser, kan ei taale Luft;
 Jeg vil den atter varme i min Bolig.

Bit gaac, seer de andre, studser.

Hyvad! drømmer jeg endnu? En sølsom Kreds;
 For hvert Aarhundred' Prøver den afgiver.

Den evige Jøde.

Kom, Gøtz! og sæt Dig her imellem os,
 Du tidsnok kommer til den lange Hvile.

Don Quichotte.

Velkommen, Ridder! Det en Glæde er,
 At sidde, saadan mellem sine Lige.

Gøtz sætter sig.

Nu ja, jeg bliver her en lille Stund;
 Men det mig stikker i den tabte Høire.

Zomer til Scheherade.

Jeg af Elyseum endog blev kjed,
 Men Dine Ord mig aldrig kunne kjede;
 Far derfor fort, lod Kongen dog sin Søn
 Ufkyldig myrde for en Qvindes Brede?

De rykke atter tættre om Scheherade. Rover Moor
 kommer hurtigt ind.

Rover Moor.

Fordomt! nu er jeg atter kommen her
 Til denne Verden, denne Dglerede,
 Til Skabninger, der troe sig meget meer,
 End andre Dyr, ja Gud endogsaa lige,
 Fordi Tilfaeldet gav dem mere Klogt.

Rasende.

De Tigere og Leopardere ere;
 Nei, endnu meer, det alt for edelt var:
 Af en Hyæne Mennesket fik Hjerte,
 En Tiger gav ham sin Drogjerrighed,
 Af Ulsen fik han Blikket over Livet,
 En Krocobil ham saante Suk og Graad!

Foragtsigt.

O! Menneske, hvi skammer Du Dig ikke
 For eget Selv, at være Menneske!
 Det vilde Dyr sin Broder sonderriver,
 Med hvem han died' af det samme Bryst;
 Men Mennesket har myrdet kold sin Fader,
 Hvis Skyld imod ham kun var Kjærlighed;

Har jaget Broderen fra Barndoms Arne,
 Har rovet ham hans Fred, hans Salighed —

Fortovlet.

Ha, Rover! hører Du hvor Jorden bæver —
 Krudttaarnet sprang; ha, Moor! det var Dit Værk;
 Hør Børnene, de skrige hist i Luen,
 De gamle Mænd og Qvinder brænde med.

Holder Hænderne for Ansigtet; efter en Pause, mild.

Der var en Tid, den Tid jeg gjerne tænker,

Da hele Verden syntes mig saa skøn,

Da jeg ei kjendte Lastens tunge Lænker,

Da jeg for Fader, Moder bad i Lon.

Da leged' jeg med Englene i Dromme,

Gud Fader selv betragtede vor Leeg;

Han skjænked' mig en lille Piff og Tomme,

Men jeg forglemte dem, da Drommen veeg.

Da kunde jeg saa barnligen mig fryde,

Hvergang jeg Solen hist i Østen saae;

Som kjere Melodier, Minder lyde

Endnu i det fortabte Hjertes Braa.

Jeg husker grant jeg gråd, da jeg fik høre,

En Rover skulde lide voldsom Død;

Nu ingen Skabning vilde Diet tøre

Naar Dødningsklokken for mig Arme lod.

Seer de andre, fælder tilbage.

Ha! seer jeg ret, det Mennesker jo ere,

Som sidde der, og pønske paa Forraad!

Medens Scheherazade fortæller, nærmer han sig lidt efter lidt; til-
 sidst sætter han sig uvilkaarlig i Græsset og hører efter med spændt
 Dymærksomhed.

Scheherade

der ender sin Fortælling.

Saaledes Aladdin da blev befriet
 Fra begge Troldmænds lumskelige List;
 Og da hiin Sultan nogle Aar derefter,
 Af Livet træt, steg ned i Fædres Grav,
 Og ingen mandlig Efterfølger havde,
 Badrusbudur, Prindsessen, kom med Ret
 Til at bestige sine Fædres Throne,
 Og deelte den med Aladdin, sin Mand.
 De herskede end mange Aar tilsammen,
 Og efterløde sig en kraftig Slægt.

Palmarøse.

Tak, vakre Pige! Du mig haver skjænket
 En stille Glæde; som et Barn igjen
 Jeg her har lyttet til de underlige,
 For Barnet altfor kjære Eventyr:
 Jeg troede mig igjen i Ammestuen,
 Hvor Moder Marthe tit fortalte mig
 Om Nisser og Hælheste, og saa mange
 Fortællinger om Underjordiske;
 En kjær Erindring.

Røver Moor

springer vild iværet.

Mig til evig Qual!

De rejse sig alle og komme frem, undtagen Sancho Panza,
 der sover.

Gdg.

Nu først mig falder ind en sølsom Tante:
 Hvor underligt vi ere samlet her!
 Har vi dog sat og lyttet ret som Pilske
 Til Eventyr, og ingen af os veed
 Hvo vel den anden af os moune være;
 Ei Nogen saae sin Naboe førend nu,
 Og saa fortroelige vi sadde sammen.

Corfis

til den Stundesløse.

Mig synes dog, jeg kjender Jer.

Den Stundesløse til Corfis.

Mig og.

Palnarøke.

Ja, I har Ret; det mig nu ogsaa undrer.

Hamlet.

Et sølsom Skjæbne forte os herhid.

Don Quichotte.

Jeg selv kan heller ikke det begribe;
 Men paa min Vandring er jeg vant til sligt.

Schezezerade

der har betragtet dem alle med Opmærksomhed.

Wil I som jeg, saa gjøre vi et Bytte:
 Jeg har fortalt Jer mine Eventyr,
 Til Gjengjæld skal Enhver af Eder sige,
 Hvorfra han er og hvo, hvorhen han gaaer.

Gdg.

Det er retfærdigt.

Palnatøke.

Ja, jeg vil.

Don Quichotte.

Jeg ogsaa.

Den Stundesløse.

Naar det kun ei for længe vare skal.

Schehezerade

til Homer, der hemmelig taler med den evige Jøde.

Du synes mig den ældste, kjære Fader!

Derfor jeg og begynde vil med Dig:

Hvad hedder Du, hvornaar kom Du til Verden?

Homer.

Homer, saa Nar kun efter Troias Fald.

Allmindelig Forbauselse.

Samlet.

Han raser!

Don Quichotte.

Hvad!

Gdg.

Det er vist ikke mueligt!

Palnatøke.

Maaskee har Tiden sluttet hans Forstand.

Schehezerade

efter en pause, hvori enhver udtrykker sin Forundring; til
den evige Jøde.

Og hvo er Du, er Du da og saa gammel?

Den evige Jøde

med bortvendt Kaph.

Mit Navn for Skabningen en Nædsel er:

Hato sagte.

Jeg Fresseren bespotted' og foragted'.

Stum Rædsel.

Corfis.

To galere — —

Den Stundesløse.

To bedre, jeg seer.

Gdg

seer sig betænkelig om.

Der ahner mig —

Palnatoke sigetedes.

En underlig Udvikling.

Enhoer seer mistænkelig paa sin Næbe.

Rover Moor

i stum Fortvivlelse, for sig selv.

Jeg hører med til de Fordomies Tal.

Don Quichotte

truende til den evige Jøde, med Haanden paa Sværdet.

Et Lys gaaer op for mig i dette Mørke;

Var Damen ei, jeg hævned' ham paa Dig.

Schehezerade

til Don Quichotte.

Hvad hedder Du, besynderlige Ridder?

Lægger Haanden paa hans Arm.

Lad Sværdet hvile til en anden Tid.

Don Quichotte galant.

Kun De, Prindsesse, kan mit Mod betvinge,

Dg ingen anden skulde kunne det:

Mit Navn er Don Quichotte af la Mancha,

Jeg stakked' om som Ridder overalt,

Dg i det sextende Aarhundred' fødtes

Jeg til at være de Betrængtes Trost.

Palmaroke.

Besynderligt! Den Tidens Regning kjender

Jeg ikke. Seeler efter jeg var til.

Gds.

Et ukjendt Navn —

Corfiz.

Et Spottenavn hos vores!

Rover Moor.

Han Boger-gjorde gal; han raser end.

Don Quichotte

heftig til Rover Moor.

Hvad gal, hvad raser jeg! Hvis I er Ridder,

Saa bryder I en Landse flux med mig.

Røver Moor foragtelig.

Hør, stakkels Mand! læg Plaster paa Din Hjerne;
Du Menneske! jeg kun foragter Dig.
For meget Blod ved mine Fingre klæber,
Jeg vil ei ogsaa vadske dem i Dit.

Don Quichotte haansig.

Jeg mærker vel, Du er ei nogen Ridder,
Og kun med Riddere en Ridder slaæes.

Han vender sig fra ham.

Corfig.

til den Stundesløse.

Min Troe! han Stjeppen ganske fuld ham maaler!

Schehezerade til Moor.

Siig, Fremmede! Hvorfra, hvad er da Du?

Røver Moor med Kulde.

Røver.

Schehezerade farer tilbage.

Røver!

Røver Moor bitter.

Ei andet; og Du gysr?

Schehezerade.

Det mig uventet var.

Gøg.

En Røver her!

Samlet.

Sig Stjæbuen altid i sig selv behager,
Den blander Klint blandt Kornets rene Frugt.

Schehezerade

der har fattet sig igjen, til Palnatoke.
Hvo er Du, Ridder, i det stærke Pantser?

Palnatoke.

Jeg hedder Palnatoke, er fra Nord;
Hvor Havets Bolger rusle imod Klipper,
Der have sig ved Tysklands fede Kyst;
Der bygged' jeg en Stad, som Jomsborg kaldtes,
Hvor Helte bleve fostred' op i Strid.

Göz hiertelig.

Ræk mig Din Haand, vi altsaa Landsmænd ere;
Men flere Secler ligge mellem os.
Jeg seer at vi, som Mander ere komne
Tilsammen her, en saare broget Kreds;
Jeg kjender Dig, men Du kan mig ei kjende,
Du var før jeg, jeg vandred' i Dit Spøer.
Jeg hedder Göz von Berliching, man kalder
Mig ogsaa Ridderen med Jern-Haand.

Betragter Haandledet.

Nu har jeg ingen Jernhaand, den ligger
I Fængslet, hvor jeg døde Stjændselsdød:
Min Brode var kun, at jeg Frihed elsked'
Og aldrig boiede mig under Nag.

Rover Moor

seer paa ham med store Dine.

O! lad mig see det Sted, hvor Haanden passed'.

Betragter Haandledet; seer paa ham.

Og Du er Gøtz! O, ja, jeg kjender Dig—

En Gøtz jeg eengang ogsaa vilde være—

Og jeg blev Rover i min Frihedsdrøm.

Slipper ham og vender sig smertelig bort.

Schehezerade

hurtig til Hamlet.

Du stille Yngling! Du maae ogsaa sige

hvorfra Du er, og hvad man kalder Dig.

Hamlet.

Hamlet hedder jeg, i Dannemark jeg fødtes.

Schehezerade.

Jeg kjender ei Dit Navn og ei Dit Land.

Palnatøke.

I Danmark! saa vi ogsaa Landsmænd ere.

Hamlet.

Maaskee; men og, maaskee det er en Drøm.

Don Quichotte.

Han taler loierligt, den unge Ridder!

Corfis

til den Stundesløse.

Eia! vi store Landsmænd have her.

Schehezerade til Corfis.

Men hvo er Du, Du underlige Gamle?

Corfis.

Jeg hedder Corfis, jeg er bleven gift
Til min Ulykke paa min gamle Alder;
Jeg boer i Nabenraae, og hvis De vil
Mig der hemsøge, skal det mig ret glæde.

Ulmindelig Latter.

Gøg.

En underlig Figur!

Don Quichotte.

Jeg aldrig før
Erindrer mig at have seet hans Lige.

Den Stundesløse.

Hvis De vil ogsaa vide hvo jeg er,
Saa maae De skynde Dem, min gode Jomfrue.

Schehezerade.

Nei, Du i et og alt ham ligner jo,
Du er formodentlig hans egen Broder.

Mignon kommer; hun har den hoide Dragt paa, med
Binger paa Skuldrene og en lille Harpe i Armen.

Mignon

nikker ventligt til dem alle sammen.

God Dag!

Palnatøke.

Et deiligt Barn!

Edd.

Hvor hun er fjon!

Homer.

Ei nogen Zellas Datter var saa yndig.

Mignon.

tager Scheherade i Haanden og seer hende venligt i Øinene.
 God Dag! Jeg kjender Dig ret godt,

Til Homer.

og Dig ;

Til de andre.

Jeg Eder alle sammen ret godt kjender ;
 Jeg kommen er at føre Eder hjem,
 Men først jeg vil en Sang for Eder synge.

Hun præ luderer paa Harpen; de staa alle om hende, tabte
 i Beskuelsen.

Mignon synger.

Jeg veed et Land, hvor vilde Roser prange,
 Hvis Torne have tabt den hvassse Braad ;
 For Overfarten varer ikke bange,
 Didhen J gynges i en lille Baad.

Jeg veed et Land, hvor Lilien har hjemme,
 Saa hvid den findes intet andet Sted,
 Undtagen skundom dybt i Hjertets Gjemme,
 Naar Sødekorn fra Himlen falde ned.

Jeg veed et Land, hvor overalt man finder
 De Blomster smaae, som Alle kjende her:
 Forglemmigei de kaldes og Kjærminder,
 Hver Skabning Navnet i sit Hjerte bær.

Jeg veed et Land, hvor Narvioler spire,
 Beskeden blomstre de i stille Nat;
 Som ydre Blomster kunne de ei jire,
 Derfor har Verdens Pine dem forladt.

Jeg veed et Land, hvor Sneens Blomster niffe
 Saa venligt ad den trætte Vandringsmand,
 De atter klare op hans mørke Blikke,
 Naar han ei Spoer af Veien finde kan.

Jeg veed et Land, af høie Fjeld omgivet,
 Kun Doden styrer svage Vaad derhen;
 Men indenfor dets Klippe findes Livet,
 Hvor de Udfilte atter sees igjen.

Derhen, derhen, kom lad os sammen ile,
 Jeg fører Eder til Elyseum.
 Den gamle, Jordens Dragt, lad den nu hvile,
 Alt Jordist blænder kun som Havets Skum!

Sun seer paa dem, med spørgende Blik.

Ei sandt, I gaae nu alle hjem med mig?

Somer.

En mægtig Længsel atter mig betager;
Ja, jeg Dig følger til Elysæum.

Schehezerade til Mignon.

Du hulde Barn! Min Himmel jeg forlader
Dg gaaer derhen, hvor Du vil føre mig.

Palnatoke

efter nogen indvortes Kamp.

Farvel, Valhalla! jeg kan ikke komme
Tilbage; Odin maae tilgive mig;
Det Land, hvor alle disse Blomster ere,
Der maae jeg hen, en Engel drager mig.

Götz.

Jeg stunder ogsaa til den lange Hvile,
Der, hvor jeg var, der var saa haardt og koldt;
Men, der, hvor slige Blomster kunne spire,
Der venter mig maaskee en evig Vaar.

Corfitz

der har smaaafkændtes med den Stundesløse.

Jo vist, kom kun; aa hor! vi gjerne ville
Dg følge med derhen, hvor I nu gaae.

Den Stundesløse.

Ja men — jeg er jo endnu ei barberet,
Dg Bondemanden og —

Corfitz.

Na, hvilken Snaf!

Don Quichotte.

Ja, naar de Andre gaae, saa gaaer jeg ogsaa,
Maaskee jeg Rosinante finder der.

Hamlet.

Jeg længes ret, at komme til de Egne;
Mig ahner, at jeg finder noget kjært.

Den evige Jøde til Homer.

Farvel for evig! nu jeg Dig forlader,
Jeg har udrettet troeligen mit Hverv.

Homer.

Hvi vil Du ikke følge med os andre,
Er Du endnu ei mæt af denne Jord?

Den evige Jøde.

Imellem mig og hine Himlens Egne
Der er en Afgrund frygtelig og dyb!

Med dyb Betydning.

Naar mine Laarer have opfyldt Svælget,
Da skal jeg vadskes reen for svare Skyld;
Men Evigheden bliver Barn af Alder
For Herren mig til sine Glæder kalder!

Han vil gaae.

Køber Moor

frygtelig, efter ham.

Bliv, tag mig med, min Skjæbne er som Din,
Jeg finder Trost maaskee i Dine Qualer.

Mignon

til Køber Moor.

Nei, stakkels Mand! Kom, følg Du kun med mig,
Din Straf er endt, jeg fører Dig til Hvile.

Køber Moor pludselig forandret.

Tak, hulde Væsen! — ubegribeligt!
Jeg føler Himlens Glæde i mit Hjerter;
Som da Gud Fader saae paa barnlig Leeg,
Jeg legede med Englene i Drømme.

Den evige Jøde gaar bort.

Mignon.

Saa lad os gaae, vor Vei er ikke trang.

Hun gaar foran, de andre følge, medens hun synger.
Derhen, derhen, kom lad os sammen ise,
Jeg fører Eder til Elyseum.
Den gamle Jordens Dragt, lad den nu hvile,
Alt Jordist blænder kun som Havets Skum.

Man seer Elyseum i Baggrunden; forskjellige Groupper ligge, sidde og gaae omkring. Pantomimespil. En Flod er mellem Elyseum og Scenen. En Baad er bunden fast ved denne Side af Floden; Charon sidder deri. Sancho Panza vaagner, rækker sig, gaber og reiser sig op; han seer sig forundret omkring.

Sancho.

Ih! hvad! hvorledes, er jeg nu da atter
 Forheret, vaagnet af en anden Drom?
 Hvor ere Troldene og hvor er Damen,
 Som Ridderen for Dulcinea tog!

River sig i Haarene.

Hør, Sancho! gaae nu hjem til Børn og Kone,
 Du bliver dog tilsidst aldeles gal.

Grædende.

Hvor ere Kongerigerne og Den,
 Som Ridder Don Quichotte mig loved' tit;
 Nu har han nok forladt mig arme Djævel,
 Og render efter andre Eventyr.
 Men hist i Baaden sidder jo en Fisker;
 Jeg vil ham spørge, han maa skee det veed.

Til Charon.

Hør, gode Landemand! kan han mig ei sige,
 Hvor jeg skal finde Ridder Don Quichotte?

I dette Dieblis seer man Mignon, paa den anden Side af Flo-
 den, komme med de andre; man hører en stille, hoitidelig
 Musik. Pantomimespil.

Sancho

der opdager Don Quichotte paa den anden Side.

See der! der seer jeg jo min Ridder komme;
 Hør, gode Mand! mig over Floden sæt.

Charon.

Hist nede have de en Broe sig bygget,
 Gaf over den, du Nutids svage Slægt.

Sancho løber bort; sidt efter seer man ham komme ind i Elyseum,
 hvor han bukker comisk for alle og opsøger Don Quichotte.
 Charon binder sin Baad løs.

De orkesløse Tider langsomt ile,
 I trende tusind' Nar jeg vented' her;
 Jeg er saa søvning, længes efter Hvile,
 Ei Jordens Stygger komme til mig meer.

Han seiler bort.

Stykket var endt, Papagoierne roste, men og kritiserte;
Kunstneren stolt af den Virak, man stroede hans Glid og
Talenter,
Strabede sammen de Penge, ham Herrerne gavmilde gave,
Medens han af og til talte med denne og hiin blandt de
Mange;

Lod vel og Fuglene gjore de Kunster, de endnu forstode;
Bod derpaa Drengen forsigtigen palte Theatret i Kassen;
Spærrede selv saa behændig det fjedrede Selskab i Buret;
Takkende alle for Gavmildhed og for Talentets Burdering,
Sik han, bestandigen bukkende; Drengen med Aberne fulgte.
Sildigt det var alt paa Afstreen, Lampen, der hang under
Løftet,

Oplyste mat kun de enkelte Groupper af fladdrende Gjæster,
Der endnu dvælede hist og her ved de svagt dampende
Kjedler.

Da sad end Zugo ved Binduet i en Fordybning og trommed'
Sagte paa Ruderne, stirrende ud i det natlige Mørke.

Enkelte flygtige Toner af lystig Musik undertiden
 Trængte sig til ham fra Huset derovre, der prægtigt var
 oplyst;

Sturrende fore de gennem hans Sjæls uharmoniske Streng,
 Oplyste Hjertet med bitter Erindring om bortsvundne Glæder.
 Gjennem de røde Gardiner for Gjenboens Vinduer, saae
 han

Styggerne ofte, som Drømmenes Billeder, hurtig henføre;
 Et stundom han troede at kjende Figuren, og Skrak da berog
 ham.

Pludselig blev et Gardin revet bort, ganske tydeligt saae
 han

Ind i den oplyste Sal, hvor de pyntede Gæster spadserede
 Op og ned, talte med Damerne, dansede, spillede og spogte.
 Da gik en Dame forbi, og hans Blod blev til Is, thi
 han kjendte

Atter Nathalie, al! mellem Tusinde kjendte han hende.

Altsaa i Huset derovre de feirede deres Formæling;

Zugo ei kunde udholde den Tanke, han sporede Vanvid:

Da blev det pludselig lyst i hans Sjæl, som naar Solen
 igjennem-

bryder de mægtige Skyer, der true med Regn og Orkaner.
 Haabløshed, Længsel og nagende Kummer han folte vel
 endnu;

Men en ophoiet, velgjørende Følelse blanded' sig deri;

En heel unævnelig Følelse, der giver Mod til at bære

Allt, hvad af Græsseligt Stjæbnet kan tilbyde Stabningens
 Herrer.

Trost endog ligger i Tanken, at man fører hos sig den
 Kummer,

Under hvis Byrde en Anden maaskee vilde segne til Jorden;
 Dertil end kommer et trøstende Haab og en ahnende Længsel
 Om noget Hoiere, noget uendeligt Bedere hisset.

Zugo betragtede pludselig alting med lysere Farver;
 Underligviis han paa eensgang forstod det ei Andre begribe;
 Ganske forandret han folte sit Indre, skjønt Hjertet end
 sørged',

Skjønt han end folte sin Lykkes Forliis og sin Elskovs
 Erindring.

Undrende stirrede han paa den stoiende Mængde i Salen;
 Thi han forstod ganske grant hvad de tænkte, og kunde
 forfølge

Følelsens og hver en Lidenskabs Gang, fra dens Fødsel og
 Dødsst.

Mennesker saae han ei mere, men hæslelige Dyregealter,
 Udtrykte Laster og Dyder i Masker fra Dyrenes Rige,
 Pynntede latterligt i de meest spraglede Dragter af Verden:
 Slanger, der opreiste snoede behændig sig om mellem
 Mængden,

Krøbe saa hvissende sammen, og udstrakte Legemet atter.
 Hunde, suurmulende Mopper og lystige Pudler og tynde,
 Bindige Mynder i smalle Eilletter, med vigtige Miner
 Politicerte: de affatte Konger og flette Ministre,
 Smogende Knaster og Optimum Petum af uhyre Piber.
 Døfler med store Parykker, der skjulte de mægtige Drer,
 Og med grønmaalede Brillen paa Snuderne, spillede l'hombre.

Hæner med blussende Kamme og Sporer paa Hælene, gjorde
 Hanebeen for affecterte og kaglene Høner, der bare
 Pocher paa Siderne, store Loupeer og maledede Wifster.
 Snovlende Gaser parterte med snaddrende Gja-slinger, medens
 Deres Frue Modre, de aldrende Gjæs, vakled' flokkeviis
 om dem,

For at udsøge de fedeste Gjæs til de snaddrende Born.
 Aber af Huntjønnet, sminkede dobbelt, med bolgende Varme,
 Klimprede paa de forstemte Klaverer, og hylede Sänge
 Af den meest yndede Opera, medens de mandlige Aber
 Sloge med Klørne Takten paa Ryggen af Damernes Stole.
 Her stod en Uls i en Frakke af Floiel, med grinende Miner,
 Han converserte det frygtssomme Lam, og han feiede Gulvet
 Med den fremragende Hale, og fulgte den Staffel med
 Blikket.

Hist leged' Kjelne Katte med Katernes Hjerter, de kasted'
 Dem hoit i Beiret og grebe dem atter med udstrakte Kraller,
 Medens de mere fornustige Katte, hoit flydende Ryggen,
 Kastede Kjelmske Blikke til Floden, og snege sig om den.
 Spraglede Tigere, iførte Guldstof, med Kaarder ved Siden,
 Vare galante mod Damerne, smigrede Herren i Huset.
 Enkelte Lover han saae kun, som mandige Krigere sidde,
 Stolte betragte den krybende Hob med foragtelig Mine.
 Da sprang en Kat op i Winduet, stirrede over paa Hugo
 Med de grøntfunklende Vine, de trængte ham dybt ind i
 Sjælen.

Blikket han kunde ei bortvende fra den; snart formed' sig
 Sunden

Til en med Yndighed smilende Mund, og de grønne Dine
 Blinkede blaalige Skjønne, som Himmelens Azur om Natten,
 Naar en forgaaende Klode, som Sijernesud, svinder for
 Diet.

Det var Nathalie, blændet af Taarer hun stirred' i Natten;
 Zugo erkjendte i Tankernes Gang hendes Kummer og Anger.
 Da kom og Robert til Vinduet, slyngede Armen om hende,
 Hvidskede sagte, kun Zugo fornam det med blodende Hjerte:
 Eftede! kom, lad os ile umærkede bort af dem alle,
 Hen til den Bolig, jeg kjerlig har indrettet; den skal
 modtage

Dig, som en Dronning; thi rigelig har jeg den smykket
 med alt, hvad

Mennesket ikkun kan ønske til Hjertets Tilfredshed og Glæde.
 Smilende sødt gjennem Taarer, ham svarte Nathalie
 venligt:

Ja, lad os flynde os bort fra den stoiende Mængde; den
 angster

Underlig mig, og de dæmrende Minder fremstige i Sjælen.
 Zugo nu saae dem forsigtigen fjerne sig; snart var de ude
 Af den høithvalvede Huusdør, til Føds gif de ene ad Gaden,
 Ikkun den slagrende Kjole for Vinden han længe saa finne
 Gjennem det natlige Mørke; thi Maanen var skjult mellem
 Skyer.

Da blev han greben af navnløs Fortviivelse, heftig han
 styrted'

Bort fra de opjagne Gæster, der stirrede maallose paa ham.
 Uden at standse han lob gjennem Gaden, den slagrende Kjole

Skintede han end langt borte, og styrtede aandeløs efter.
 Græsseligt Svingrede Strig gjennem Luften, og Klirren af
 Kaarder
 Horte han, blandet med truende Stemmer, hist nede ved
 Stranden.

Hurtig han foer efter Lyden, og tusinde Tanker sig krydsed'
 I den forvirrede Hjerne; da fremtraadte Maanen af Skyen,
 Halvt den oplyste en gyselig Scene foran ham, ved Havet:
 Robert med rasende Tapperhed værgede sig imod trende
 Mordere; nær han alt var ved at segne for Slagenes
 Mængde;

Enkelte Skridt kun derfra vare andre Banditer isærd med
 Voldsomt at frarøve Bruden de kostbare Smykker om Halsen;
 Bedende laae hun paa Knæ, med de foldede Hænder
 udstrakte;

Men de begjærlige Røvere svarte med grusomme Eder.
 Zugo ikkun et Secund noget tvivlsraadig, veiede Faren;
 Da fik den ædlere Følelse Magt over Lidenkabs blinde
 Lyst til en Havn, der er sød i Udøvelsen, bitter bagefter.
 Rask rev han Kaarden fra Siden, og styrtede løs paa de
 trende

Mordere, Mattens udkaarne Sonner, og stødte den Ene
 Kaarden i Livet; det traf ham som Lynet, ei vidste han
 hvorfra;

Fallende først, saa han styrted' til Jorden og lallede sagte.
 Robert ved denne uventede Hjælp følte Kræfterne vore,
 Vældig han hug til sin værste Modstander, og klovede
 Panden;

Med en Forbandelse paa den alt blaanende Læbe han døde;
 Hurtig forlode de andre Banditer Nathalie, ilte
 Deres betrængte Staldbrodre til Hjælp, men de kom dog
 for silde,

Thi og den tredie laae alt henstrakt paa den dugvaade
 Grønsværd.

Ei de modstode de øvede Fægteres lynsnare Klinger,
 Vege forst lidet, men flygtede derpaa; en eneste vendte
 Sig i Fortvivlelse om, og han stødte med Kraft efter Robert;
 Zugo, der saae det, sig kastede Kaarden imode; den traf
 ham

Dybt under Hjertet, han sank med et Suk, for sin Lykkes
 Forstyrrer.

Roberts hoitsvungne Klinge foer dybt ind i Morderens Hjerne.
 Nu var al Fare forsvunden; men Zugo med Hovedet hviilte
 I den tililte Nathalies Skjød, og omhyggelig Robert
 Sogte at stille det strømmende Blod med sit afrevne Linned.
 Bruden strog sagte, med sneehvide Haand, de forvirrede
 Lokker

Fra hans smukt hvælvede Pande, og saae med Deeltagelsens
 Omhed

Ham i det blege, end mandige Ansyn; hun gjenkjendte Zugo:
 Greben med Nædsel af dette forfærdende Dieblits Biskhed,
 Skreeg hun med toneløs Stemme: „Min Zugo! i Døden
 forst atter!”

Langsomt nu aabnede Zugo de døende Mine, og saae med
 Inderlig Omhed paa hende; han tog hendes Haand, derpaa
 Roberts,

Foied dem sammen med sidste Aufrængelse, hvidskende
sagte:

„Jeg Eder tilgiøer, for at og Gud kan tilgive mig hisset;
Tænker imellem paa mig; jeg omsværver Dig, Elskede,
altid!“

Endnu et Suk, og hans Aand svang sig op til de evige
Glæder,

Fulgt af den sorgende Bruds og af Brudgommiens Anger
og Sukke.

Maanens klarisunklende Dje sig skjulte bag graadsvangre
Skyer,

Medens de opbragte Bolger hoit sproitede Skum imod
Himlen.

Altid er tyft,
Smilende Engel har Livet borttyft;
Op han sig fvinger
Med gyldne Vinger.
Maanen er bleg,
Blegner ved Udaad og morderiff Leeg;
Hjertet maae gyfe,
Stjernerne lyfe.
Begge to gaae
Op under Himmelfens Hvalving faa blaa;
Smaastjerner finne,
Veien de finde.
Det er fuldbragt,
Lidelfens Bei er tilbagelagt;
Nu kommer Glæden
I Evigheden.
Maanen Du feer,
Der var Du eengang, men kommer ei meer,

Den tornebestrøete
 Bei, hvor Du blodte.
 Jorden nu svandt
 Bag Dig i Taage; dens Sorg og dens Lant
 Bar Du taalmodig,
 Gik fra den blodig.
 Hør Glædes Suk!
 Engle paa Skyer, som Morgendug,
 Dig alt berede
 Himmelens Glæde.
 Himlen er stor,
 Alle de Gode og Udvalgte boer
 Hos deres Fader,
 Ei ham forlader.
 Det bliver lyst;
 Himmelske Harper og Saliges Røst
 Tone imøde,
 Stjernerne gløde.
 Maane og Sol
 Skinne kun matte, som Nordlys ved Pol.
 Engle, som synge
 I Skyer gyng.
 Alfader der
 Throner i Lyset og Synderne bær
 I sine Hænder,
 Alting han kjender.
 Aander og smaae
 Engle med sølverne Vinger paa,

I mange Rader
Staae hos Alfader.
I Stjernebrands
Junkler en Demant, ei rødmer dens Glæds;
Den er afvættet,
Ei blodig plettet.
Som Barn Du blev
For blegnende Dod Dig fra Livet bortrev;
Gaf nu til Glæden
I Evigheden.

1847
The following is a list of the
names of the persons who have
been appointed to the various
committees of the Board of
Education for the year 1847.
The names of the members of
each committee are given in
the order in which they were
appointed.

